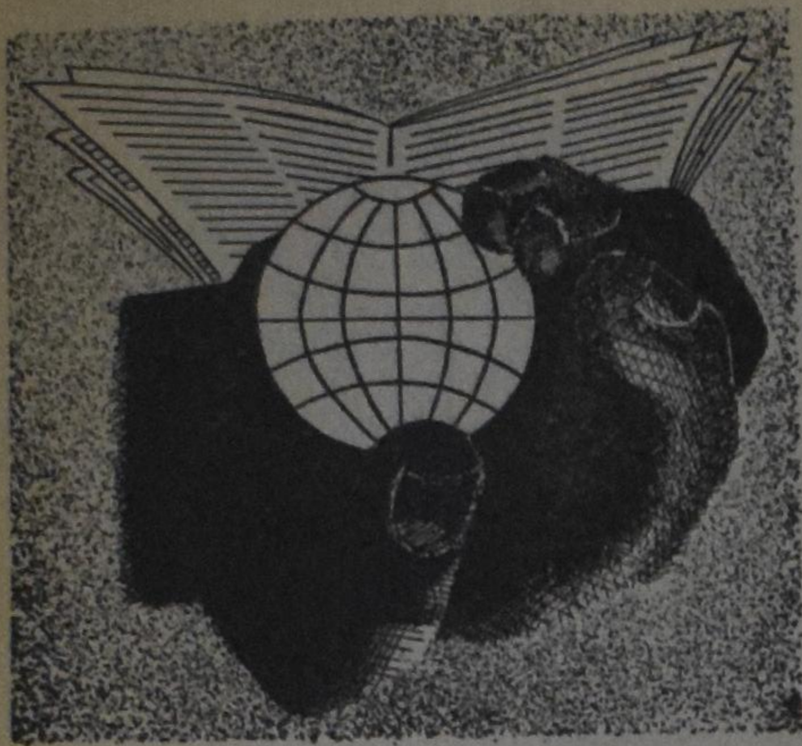
JUNE 12, 1969 — No. 908 — 24th YEAR OF PUBLICATION

Jan.
Rev. J. W. Van Weelden
17 Tweedsmuir Ave. E.
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail. Registration number 0-0451.

INTER-CITY TURBULANCE AND THE CHURCH

by

HOWARD G. HAGEMAN *

Perhaps like Jonah we will have the ship go out from under us before we realize that God means business when he tells us to go to Nineveh in his name.

I have no idea as to the origin of the phrase, "the inner-city church," even though by now it has become a standard one in our ecclesiastical vocabulary.

Properly speaking, however, what we commonly call an "inner-city church" is not really in the inner city at all. It is usually located in one of the older residential rings around the core city, an area into which new immigrants have come as the older residents have moved farther out. In our day these new immigrants are black or Puerto Rican. Needless to say, these older residential rings with their shifting populations provide the loci for most of the inner-city turbulence.

Evangelical Protestantism today comes off very badly in those areas in which the inner-city situation is most inflamed because these are the very areas which, with few exceptions, we have long since abandoned. When the character of the population in these areas began to change, we had only one solution to the problem and that was to run.

This is nothing new. Anglo-Saxon Protestantism has been in flight ever since the first non-Anglo-Saxon immigrant arrived on these shores. We ran away from the Irish; we ran away from the Italians; we ran away from the Polish; we ran away from the central Europeans; and now we are running away from the blacks and the Puerto Ricans. Today the shifts in population come with such rapidity that we hardly have time for an elderly retreat. It looks much more like headlong flight.

Such a pattern of abandonment does not give us a very good launching pad for inner-city ministries. Some of the new residents in the inner-city were there when we left. They watched us run away and you can hardly blame them if they wonder why it is we are now so concerned about what is happening in their neighbourhoods.

I can cite a specific illustration. In one corner of our city there was for many years a large evangelical congregaton which carried the slogan, "One of America's Great Missionary Churches." In recent years the black tide began to flow inexorably toward the front door of that church. Every kind of effort was exerted to keep the church white, but when the suburban members began to rebel at making the journey into that part of the city every Sunday, the decision was inevitable. "One of America's Great Missionary Churches" sold out and re-located in the safety of a suburb from which point, incidentally, it still uses the same slogan! Having something of a conscience, this congregation has tried from time to time to do evangelistic work in the area from which it moved away. Do you wonder that its work in this area meets with very little success?

You know the typical rejoinder, "After all, these new immigrants have their own churches which know how to minister to them." What is wrong, of course, is the tacit admission that we have a gospel which speaks to middle-class whites but has nothing to say to Spanish speaking peoples or Negroes. It strikes me as something near blasphemy to say that we cannot preach Christ except to members of our own class and race and culture.

While there are all kinds of exceptions, it seems safe to say that Protestantism has abandoned its policy of abandonment and has begun, for whatever reason, to take the inner-city seriously. Having decided that, the question now becomes how we shall tackle this vast mission field of the inner-city.

The first answer is, we must evangelize it — bring in evangelists and hold meetings where we can, distribute Bibles, organize clubs and classes for the children and young people. Admittedly, this is not easy since we have no base from which to work. But what hope is there for peace in the inner city except in persuading its residents to accept Jesus Christ as their Savior?

Such a response, however, is being sharply and even stridently denounced by a second group within Protestantism today. They dismiss it as irrelevant and even meaningless. After all, they say, who are these people who you are seeking to evangelize? They are people who live in rotten tenements for which they pay exorbitant rents. They are people who are victimized by unscrupulous merchants and door-to-door salesmen. They are people whose children must attend over-crowded schools in decaying buildings staffed by inexperienced and inferior teachers. They are people who must often depend for their livelihood on a brutalizing, arbitrary, and dehumanizing welfare system. They are people victimized by a high crime rate and inadequate police protection.

Since these things (and many more besides) are true, say members of this group, the church's role must be to attack the conditions under which the people in the inner-city must live, to join them in their efforts to do something about the incredible misery of their lives. Until these conditions are corrected, or at least radically altered, there can be no hope for human decency and human welfare in the inner city. And until there is human decency and human welfare in the inner city, preaching Jesus Christ there is something of a cruel joke.

The inner-city is only one focal point which illustrates the polarization of the church in its confrontation with today's world. The student situation would certainly be another. But before I give some attention to these sharply differentiated points of view, I should like to point out the way in which this polarization paralyzes the work of the church in the inner city.

Because church people tend to identify themselves rather strongly with one position or the other, we are not doing nearly what we could be doing because no matter what we do, we have part of our constituency which is out of sympathy with it. Church members will withhold their contributions from inner-city work which they feel is involved only in social questions while other church members do not hesitate to boycott what they consider to be uninvolved evangelism. The result is that whatever it does, the church gets into the inner-city with only partial strength.

Let's look at each point of view for the moment — and I shall look at them rather specifically — again in terms of the only city I know. Greatly agitated by the terrible disorders in Newark in the summer of 1967, one of our evangelical groups decided to bring the black evangelist, Tom Skinner, to Newark in the summer of 1968. Some of the incidents in that Skinner crusade beautifully illustrate the polarization about which I was speaking. Thus, for example, our local Council of Churches would have nothing to do with the whole affair because there was no social involvement. On the other hand, when Tom Skinner spoke at a rally in one of our parks at which Jerome Hines was to sing, several of our conservative groups boycotted that one because Jerome Hines was going to sing such secular music as "Some Enchanted Evening" as part of the program!

Now I do not want in any way to be interpreted as criticizing Tom Skinner who I think is an effective evangelist with a great concern on his heart. But what did his sponsoring committee do with him? They had him speak, for the most part, in a downtown theatre, completely outside of the ghetto. A return trip from the ghetto to the theatre costs 50 cents on the bus. And if you know anything about ghetto traffic patterns, inner-city dwellers seldom leave their turf!

And why was this theatre chosen as the site for Tom Skinner's preaching? Partly I suppose because of tradition; almost every evangelistic campaign in recent history had been held there. But partly also I suspect to provide a place for white suburban church members to come and hear Tom Skinner with some sense of personal safety which they certainly would not have felt had the meetings been held somewhere in the ghetto itself. The local committee in charge of arrangements was almost entirely composed of Christians from the white suburbs; there were only a few black urban faces on it. The result was, of course, that night after night Tom Skinner preached in a downtown theatre to an audience that was largely made up of white suburban church members.

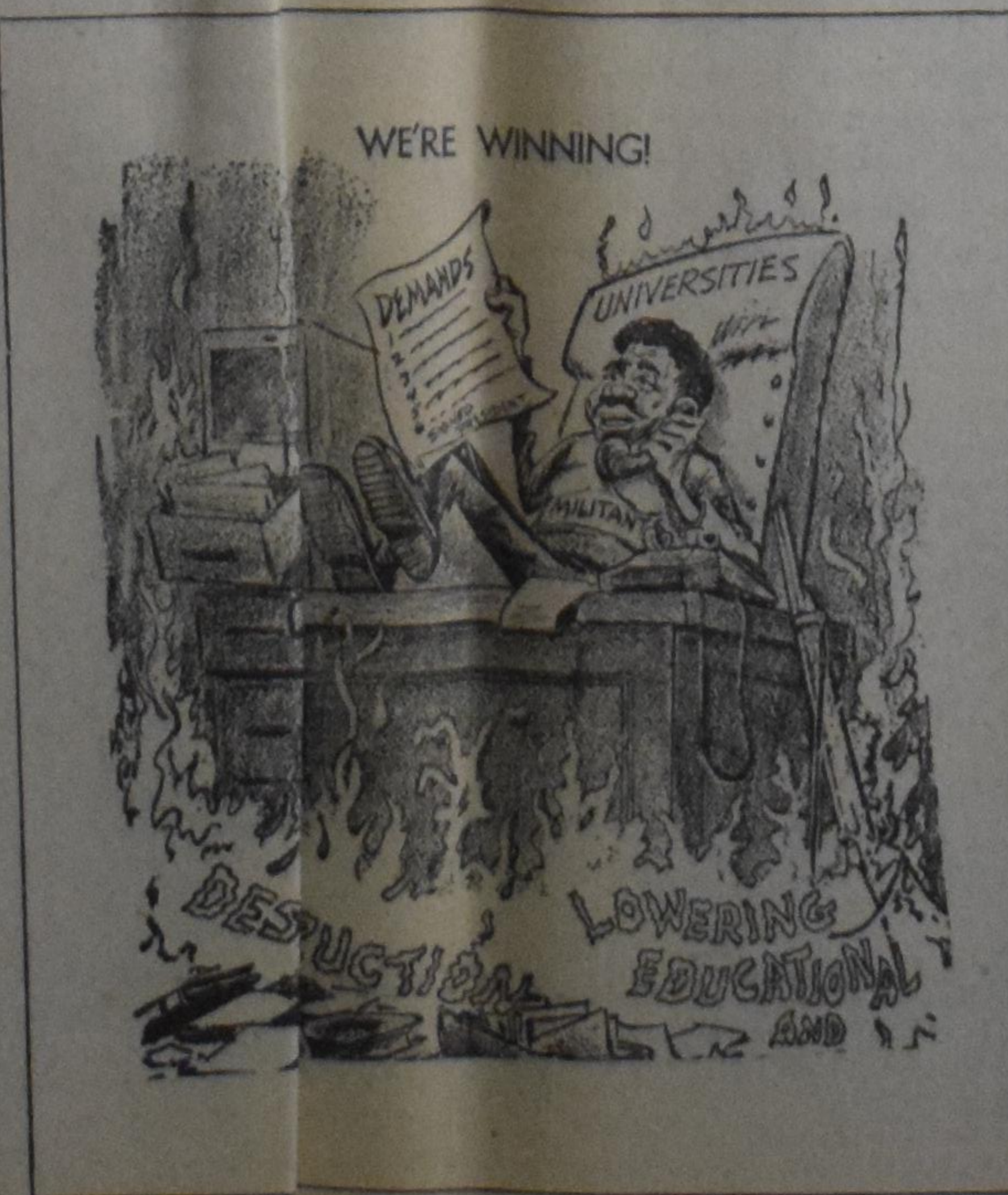
In the meantime, let us take our local Council of Churches as an illustration of the opposite point of view. It is in process of reorganization so that I have to speak tentatively. But the tentative plan of re-organization calls for a paid executive with six commissions. working under him. The areas of responsibility for these commissions are to be education, housing, welfare, political action, police and courts, and ecumenism. In case you wonder about the meaning of the last as I did, it is to be a commission which will have authority to give or deny permission to any member denomination which seeks to undertake new programs or projects in the city. The responsibilities of the other commissions, I think, speak for themselves.

Now there, it seems to me, is a pretty good picture of what is happening to the church in the inner city today. On the one hand we have Christians from the outside seeking to evangelize the community through outside agencies, making their plans with no consultation of the inner city, leaving it when the particular crusade or campaign is finished. On the other hand we have other Christians working in the inner city in purely secular and social terms, duplicating the efforts of many already existing social agencies and commissions. I don't know about you but I have the strong feeling that both approaches are badly wanting in view of the situation as it is.

Perhaps we could spend a few moments analyzing each of them

(Continued on page 6)

* Dr. Hageman is minister of North Reformed Church in Newark, N.J., and a columnist for his denominational weekly periodical The Church Herald. He has spent 24 years in his present parish.

THE REV. RICHARD WURMBRAND tells something of his experiences

In the filled auditorium of the Hamilton District Christian High School the Rev. Richard Wurmbrand, a Lutheran minister originally from Rumenia, told his audience something of his experiences as a prisoner for 14 years in a communist camp in his homeland. However, if one would have expected to hear about communism, one would have been disappointed, because Rev. Wurmbrand preferred to speak about Christ in a Communist country, rather than about Communism.

As a result of his leadership of the Christian Church in Rumenia, he was soon imprisoned after the communists took control of the country. This imprisonment lasted for 14 years; and, especially during the time of solitary confinement and the indescribable tortures, it seems impossible to express in human words what a terrible time this must have been. However, Rev. Wurmbrand spoke of this time as if he had been in paradise. Surely, the tortures were immensely severe and worse than one could imagine, accompanied by extreme loneliness.

After he was released he could greet the sun in the morning, he could embrace a tree because he had not seen one in such a long time, he could hug children on the street because he had not seen a child in fourteen years. But yet his life in prison was as a time in paradise. There, especially when he was alone, surrounded by four walls, with no daylight and with very little food, he experienced a togetherness with Jesus Christ as he never thought was possible. He had moments in his cell that he prayed to the Lord to make true His promises. His traitors put drugs in his food so that he would lose his memory. These drugs had such an effect on the mind that Rev. Wurmbrand could not even remember the Lord's prayer. Then he prayed to God to let him experience the real fellowship with the Lord and his answer came. His cell became full of light, the walls were shining and he was extremely happy. This experience was real and it has convinced Rev. Wurmbrand that no christian can be without this personal, individual relationship with God. Rev. Wurmbrand did not go into detail concerning his tortures, but he emphasized the necessity of this personal contact with God.

He warned in this connection against the use of communications on this American continent. There are people who turn on the radio as soon as they awaken in the morning. This radio continues playing all day long, so that there is not one single moment that one can have the moment of silence in order to have communion with the Lord. Rev. Wurmbrand called this a curse on America. Radio and T.V. threaten to take the privacy away which one needs to exercise this fellowship.

Recently Rev. Wurmbrand met a man who told him that he rarely attended church anymore, because he did not receive anything in church. The mistake this man made (and which many make) is that you must not go to church to receive something, but to bring in something. One has to bring the right spirit into the church, the spirit of communion with God. It depends on one's state of mind as to what one will receive in church. With the right state of mind one can really partake in the singing, in the prayer, in the opening of one's heart to the message of God. With such a feeling the christian in the countries behind the iron and bamboo curtains meet for worship. They don't fight about theological trivials, but they struggle together to meet their God and to be abundantly blessed by him.

No one need long for such imprisonment as he experienced. It is worse than one can describe. Just think of it that one has to consume his own waste and drink his own urine. Or try to imagine that you have to live on one slice of bread in a whole week. Or that your body is tortured with hot irons. Rev. Wurmbrand did not start telling everything he has experienced. However, he was abundant in his descriptions of the untold richness which he had with his God in those hours.

It might have seemed far away for many in this meeting. Communism is something which is far removed for many in the western world. However, Rev. Wurmbrand warned his audience that communism may be closer than we are willing to admit. He did not wish to predict dates, but he referred to Dr. Billy Graham, who has predicted that America will fall prey to communism in the year 1972. And, although he would like to be careful in mentioning a date, he sees the foreshadows of communism very clearly on this continent. The unrest in the United States, the intended recognition of Red China by Canada, the leader of the Negro militancy Carmichael, who was trained in Cuba, the lack of awareness by many people on this continent for the dangers of communism, these are all signs that communism is rapidly approaching.

What does this mean? Among other things it may mean that children who are attending Sunday School will have their ears drilled with chop sticks (like in North Korea), or people who have their eyes pulled out or their tongues cut off. It may mean that screaming children are torn away from their parents never to see them again. It may mean a lot of other horrible things. Canada has no agreement with God, said Rev. Wurmbrand, that these things will not happen here. But it may also mean that people will experience a communion with God as they never had before.

We must pray for the Underground Church. However, we should be more concrete in our prayers. Who knows three names of people of God who suffer for His name? Yet at the very moment of his speech Rev. Wurmbrand knew that people were put into a straightjacket in order to deny their faith. He admonished the audience to get a book with names of their fellow christians who are tortured for their confession.

If ever, than now should come to expression that if one member suffers, all members share this suffering. Rev. Wurmbrand called upon his spellbound audience to be really one in the Lord, to share the sufferings of their brothers and sisters, but also to join in the riches of Christ's communion. It must be impossible to know the Lord and at the same time not to rejoice abundantly in His presence.

After his speech Rev. Wurmbrand answered many questions. It was noticeable that the audience was much impressed with the message of this servant of Jesus Christ.

Christian Reformed Synod 1969

By the time this article appears Synod will have begun its sessions already. Still there is opportunity to give attention to some matters Synod will have to decide on.

One of these matters is the Canadian financial participation. We read, "During the past 10 years Canada's overall contribution to denominational quotas has increased from approximately 38% to about 50%. A number of Canadian congregations pay quota 100%, but others fall so far short that the average stands at or near 50%. This means, based on the 1969 quotas of $118.25, an average contribution of $59,00 per Canadian family. Will the next 10 years witness increased participation culminating in a full or near 100% of quota?

"The question at issue really is: "When will Canada, through its classes, make a conscientious, organized effort to at least approach over a period of years the current 100% participation of a number of its own congregations?" Until this question is seriously faced by Canadian ministers and elders in classes assembled, and by them transmitted to their respective consistories, to be relayed to the membership via pulpit and congregational meetings, any discussion of materially increased Canadian financial participation remains wholly academic and pointless. Yet Canada should for its own spiritual good face this issue, which, if left unresolved, is bound to cause more and more irritation as the years go by."

This consideration by the capable committee which brings the issue to the floor of Synod, is well understandable. All our churches in Canada should take the messages to heart. The recommendation to Synod says, "that Synod urge the entire Canadian membership, through its classes and consistories, to initiate a sustained 10 year effort to attain at least 90% of quota". Whether Synod may adopt this recommendation or not, should not make any difference. Christian Reformed Canada should realize its responsibility and learn to live up to it.

Two problems which had come up in our denomination were given into the hands of two committees some years ago. The one deals with the question why we regularly lose members, not only in the older churches of the United States but also in the much younger churches of Canada. The other problem rose when it became evident that our present property incorporation rules need revision and improvement. Both committees now report to Synod that much to their regret they had not been able to finalize their work. These problems are of a rather urgent nature. We truly share the regret uttered by the reporters.

The present Synod also has to decide whether the way to the ministry as shown in Article 7 of the Church Order can still be recommended in the situation of having a sufficient number of students in theology at our Seminary.

The revision of the ministers pension plan has been placed on Synod's agenda. Personally, I would not be amazed at all if Synod would adopt it.

Our denominational position in regard to admitting lodge members to the church is well founded and widely known. Our people, especially the regular readers of "Christian Cynosure" are fully informed why we take this stand. Who would ever have expected that this strong position would be jeopardized not from outside but from inside the church? In this time of uncertainty and doubt also this stand of our denomination is coming under attack. Classis Lake Erie overtures Synod to study whether it is possible for a person to hold simultaneous church and lodge membership.

Grounds: 1. Our present synodical statements regarding the lodge do not adequately reflect the complex organizational character of today's society. 2. Our present synodical pronouncements severely curtail evangelistic communication with lodge members. In my opinion we could ask Synod as well to study whether water and fire can be compromised with each other.

Finally, the war in Vietnam also has consequences for the work of the Synod. Four members appeal to Synod about negative answers to their questions received from their consistory and classis. They feel compelled to be selective conscientious objectors to the Vietnam war. They make two quotations from the Acts of Synod 1939, ". . . It is clear that the church must not only recognize the right of christians but even their duty under certain definite circumstances to refuse obedience to the civil magistrate"; and, "The only conscientious objector to military service whose claim the church cannot repudiate is he who, recognizing his duty to obey his government and to defend his country in response to its call to arms, has intelligent and adequate grounds to be convinced that the given war to which he is summoned is an unjust war. When he is absolutely certain in the light of the principles of the Word of God that his country is fighting for a wrong cause, he cannot morally justify his participation in the given war. . . . The only course open to such a person is to resort to passive resistance and to refuse to bear arms in that given war."

The four men who appeal to Synod apparently have no difficulty at all with the question whether the Vietnam war is unjust or not. They simply are convinced that it is unjust. Their request is not simple: they go as far as asking Synod to:

1. "Affirm the relevance of synod's statement of 1939 to the current hostilities in Vietnam, and the legitimacy of conscientious objections to this war for one who is convinced that he has "intelligent and adequate grounds" for his action.

2. Affirm that no christian may condemn, but must support and lend all necessary aid to a brother who is convinced that he must refuse to serve in the war in Vietnam.

3. Promulgate the affirmations contained in items 1 and 2 above from the pulpits of the church and encourage pastors to discuss them when counselling draft eligible men and encourage all members of the church to examine diligently the justness of this war in the light of God's Holy Word.

4. Make this official position of the Christian Reformed Church public to Congress and the President, urging them to legalize selective conscientious objection.

5. Act upon this matter without delay in view of its importance and urgency for the draft eligible men in our church.

What a terrible confusion in thinking and what an overestimation of a personal standpoint. Who of us is just ready to accept that the Vietnam War is unjust? What about Indonesia then, and Australia and Asia as a whole? Personal conscientious objections, even on not fully legitimate grounds are to be respected to a certain degree. But what to think of them if these objectors want to impose their standpoint upon the whole denomination? Is this indeed the way we should follow if we would have to send an appeal to the Synod of our Church?

F. Guillaume.

WATCH OUT FOR TIDAL WAVE. Toronto Transit employee pours 13 gallons of water into plastic safety bumper fitted on 30 new buses. Collision impact is said to be reduced as water is forced past plugs atop bumper. They are already in use in Regina and Edmonton.

DATA CENTRE

Jun 22	Niagara Young Calvinist League, S.W.I.M. Kick-off Program. Immanuel C.R.C., Hamilton, Ontario, 8:45 P.M.
June 26-30	International Caravan and Concerts, Metropolitan Toronto.
July 1	Fryske Dei. Pinehurst Conservation Park, 4 miles north of Paris, Ont.
July 1 - August 8	The 1969 Summer School sponsored by the Ontario Alliance of Christian Schools will be held in the Hamilton District Christian High School.
August 1-4	Study Conference, Bolton, Ont. Lecturers: Dr. A. DeGraaff on "Coming of Age", and Dr. B. Zylstra on "God, Man and the State".
July 2 - Aug. 8	Christian Education Summer School in British Columbia, in Richmond, B.C. Lecturers Dr. G. Spykman and Dr. H. E. Runner.
August 22-25	Study Conference, Calgary, Alta. Lecturers: Dr. James Olthuis on "Towards a New Christian Life Style", and Dr. H. Evan Runner on "In Critique of the Revolutionary Mind".
August 29-Sep. 1	Study Conference, Cultus Lake. Lecturers: Drs. Olthuis and Runner. Same topics as Alberta Conference.
September 4-6	Study Conference Chr. Ref. Conf. Grounds, Holland, Mich. Lecturers: Drs. DeGraaff and Zylstra. Same topics as Bolton Conference.
September 27	All-Ontario CLAC Study Conference, Toronto. Speakers: Dr. Bernard Zylstra and Dr. John H. Redekop.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

by Welland Junction, Ont., Rev. A. Beukema of St. Thomas, Ont.

Declined

Welland Junction, Ont., Rev. A. Beukema of St. Thomas, Ont.

•

Relief of office

Rev. N. De Bree, minister of the Agassiz Chr. Ref. Church, has requested an honorable relief of his office of the ministry for personal reasons commencing July 1, 1969.

WORSHIP SERVICES COLLINGWOOD, ONT.

The worship services of the Collingwood Christian Reformed Church will be held at 11.15 a.m. and 7.30 p.m. during the months of June, July and August. The congregation meet in the Nottwa Presbyterian Church in Collingwood, Ont.

Closing Report on

Church and Nation

Good Enough!

GOOD ENOUGH, I say, to Mr. D. Farenhorst, editor of CALVINIST-CONTACT for giving the Editorial Committee of CHURCH AND NATION this opportunity to address our former readers and correspondents. Thanks for the hospitality shown to us.

GOOD ENOUGH, I say, to all our subscribers, clubs and churches for helping us by their numerous and generous gifts to pay our debts. It indeed has been GOOD ENOUGH, for we have paid all our bills. Also moneys from adcertisements, etc. has come in nicely, so that at the moment we even have money in the bank; not much though, about $50.—. A meeting of the Editorial Committee has been planned and we trust that this committee will write a wise will.

GOOD ENOUGH, I say, to all our faithful correspondents, who have sent Rev. G. J. Hoytema the bulletins of their church week after week and year after year. We appreciate very much what you have done to make these pages Church News as intersting as they always have been.

GOOD ENOUGH, I say, to all who have written me or others of the Editorial Committee in the course of the 12 years of existence. I have appreciated the articles we received, especially those from our contributors, and the letters that came to my desk. Articles still left in our files at the time we ceased publication, have been returned.

In the meantime Canada's postal services are not yet GOOD ENOUGH to persuade us to come back in circulation.

Receiving our final GOOD ENOUGH with thanks for Church and Nation,

R. Kooistra, Man. Editor,

for the committee.

P.S. It was a pleasure, indeed, to serve you.

WHICH MINISTER

vacationing in Brockville, Ont. or vicinity, is willing to occupy our pulpit on one or more Sundays in the month of August? Please write to Mr. J. Van Dommelen, 42 Pearl St. East, Brockville, Ont.

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published every week.
Closing: Wednesday noon. Mailing: Friday preceding the date of issue.

Subscription price	One year	Two years
Canada	Can. $6.00	Can. $11.50
United States	U.S. $6.00	U.S. $11.50
Other countries	Can. $6.50	Can. $12.00

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

DE TEMPEL

"Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest van God in u woont? Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!"

Dat is de tekst, waarover gepreekt werd op Pinksterzondag.

Dit is een gedachte, die wel even inzinken mag. Het betekent zoveel, dat bij de mensen van de kerk, bij u en bij mij, God zelf Zijn intrek genomen heeft. God woont niet meer in de tempel, zoals dat het geval was in Oud Testamentische tijden, maar onder ons. Als iemand het adres van God weten wil, dan moet hij bij de kerk zijn. Pinksterfeest was het feest van Gods verhuizing. Hij ging van het gebouw naar de mensen. Dat voorhangsel scheurde van boven naar beneden op de Vrijdag van Jezus' sterven. Toen ging God van de ene tempel (met mensenhanden gemaakt) naar de andere tempel (in het hart van Zijn gelovigen). Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest van God in u woont? Als de mensen God willen leren kennen, als zij willen weten wie God is, moeten zij bij u en bij mij wezen. Zo zegt de bijbel het.

Elders in dit nummer vinden onze lezers een artikel van Dr. G. H. Hageman onder de titel "Inner-City Turbulence and the Church". Het artikel is de rede, die Dr. Hageman heeft gehouden voor de 21st conventie van de Evangelical Press Association. Dr. Hageman is de predikant van de North Reformed Church in Newark, in de Amerikaanse staat New Jersey, en hij bespreekt in zijn artikel de wijze van de evangelisatie in de "inner-city" of wel in de benedenstad waar de discriminatie, de werkeloosheid en de honger u aan alle zijden aanstaart. En hij laat zien hoe de kerk veelal wegtrekt van de ellende en zich nestelt in de rand van de stad, daar waar het leven geciviliseerd is.

Er zit wel verband tussen die pinksterpreek en het artikel van Dr. Hageman. Niet in die zin, dat wij ons allen beschikbaar zouden moeten stellen voor evangelisatie in de oude stadsdelen. Maar meer in deze zin, dat en in de evangelisatie en in alle takken van christelijke activiteit, de mensen God in ons moeten herkennen. Christen zijn is maar niet een bepaalde opvatting over bepaalde onderwerpen hebben. Christen is een spiegel zijn. Jezus Christus leeft in ons, in ons leven van alle dag, in ons werken en in ons zakendoen, in ons omgaan met elkaar en in ons kerkgaan, overal en ten alle tijde moet het aan ons te zien zijn, niet alleen maar dat wij van God zijn, maar dat God onder ons en in ons WOONT.

Vroeger, in oud-testamentische tijden, moest iemand naar Jeruzalem om God te ontmoeten. Daar woonde Hij. Nu, na Pinksterfeest, moet iemand die God wil ontmoeten, bij u en bij mij zijn. Zeer letterlijk. De tempel Gods, zegt Paulus, zijt gij!

Natuurlijk, dat wisten wij allang. Die tekst kent iedere catechisant uit zijn hoofd. Maar nu de beleving. Zijn wij ons er voldoende van bewust, dat God in ons woont, als we met elkaar van mening verschillen? Zijn wij ons ervan bewust, particulier en gezamenlijk, dat wij de tempel, de woning van God zijn als wij in een gemeentevergadering bij elkaar zijn, of als wij met elkaar in gesprek zijn over de christelijke school of over de christelijke vakbeweging? Of anders, zijn wij ons ervan bewust, dat wij God Zelf herbergen, wanneer wij nagaan hoeveel wij bijdragen voor de kerk?

Dat is een wel zeer rijke gedachte. God woont in ons. Wij zijn Zijn tempel. Maar het is ook een gedachte, die ons vrees inboezemen moet, of ons althans uiterst voorzichtig maken moet. Want wie de tempel van God schendt, dien zal God schenden. Want die tempel (u en mij) noemt God heilig.

D.F.

★ ★ ★

COMMUNISME

Al eerder hebben wij in ons blad de aandacht gevestigd op Rev. Richard Wurmbrand, de Lutherse predikant uit Roemenië, die door Noorse christenen losgekocht is uit zijn vaderland om de christenen in het Westen de boodschap te brengen van de Ondergrondse Kerk. Rev. Wurmbrand is een bekeerde Jood. Nu is het mogelijk om Joden los te kopen uit Roemenië, die dan naar Palestina behoren te gaan. Deze losprijs is doorgans $2.000. Voor Rev. Wurmbrand is echter een bedrag van $12.000 betaald, hetgeen wel een bewijs is van de "waarde" die de Roemeense regering aan hem hechtte.

Wij hebben Rev. Wurmbrand zelf kunnen beluisteren in een vergadering in Hamilton en zijn getuigenis heeft inderdaad een diepe indruk gemaakt. Niet zozeer om de verhalen van de folteringen die Rev. Wurmbrand en anderen ter wille van hun geloof moeten en moesten doorstaan, maar meer nog om de blijmoedigheid, die uit dit getuigenis spreekt. Als men veertien jaar in een gevangenis heeft doorgebracht, als men pijnigingen heeft moeten doorstaan, als men honger heeft moeten lijden (de gevangenen moesten het doen met één sneetje brood gedurende een gehele week), dan zou men verwachten, dat iemand dan wel aan het einde is van alle menselijke weerstand. Maar in plaats van te klagen over de mishandeling, spreekt Rev. Wurmbrand over zijn gevangenis tijd als de tijd, dat hij in het paradijs was.

De nadruk in zijn betoog was niet de gevangenschap, alhoewel hij zijn gehoor wel onder de indruk heeft gebracht wat een lijden het is onder communistisch regiem. De klemtoon lag op de persoonlijke gemeenschap met Jezus Christus, die in het bijzonder in de cel een werkelijkheid voor Rev. Wurmbrand is geweest.

Misschien denken wij wel eens, dat het communistische gevaar aardig ver weg is. Rev. Wurmbrand legde er echter de nadruk op, dat het dichterbij is, dan wij geneigd zijn aan te nemen. Dr. Billy Graham heeft reeds voorspeld, dat het 1972 de val van Amerika te zien zal geven aan het communisme. Nu weet ook Dr. Graham niet wanneer het precies gebeurt, maar Rev. Wurmbrand deelt Dr. Graham's mening, dat het moment zeker komt, en dat het spoediger komt, dan menigeen denkt.

Juist met het oog op het komende gevaar, legde Rev. Wurmbrand er grote nadruk op, dat men die persoonlijke band aan de Heiland hebben moet, wil men in staat zijn aan de enorme druk van het communisme het hoofd te bieden. Hij riep de christenen op dit continent op die persoonlijke band aan Jezus Christus de volle nadruk te geven. Wij verliezen ons, volgens Rev. Wurmbrand, nog teveel aan op zichzelf minder belangrijke dingen, terwijl wij over het hoofd zien dat het God om ons HART te doen is.

Die boodschap willen wij graag doorgeven. Hiermede willen wij niet beweren, dat discussies over christelijk leven en denken niet belangrijk zijn. Dat zijn zij wel. Maar het belangrijkste is toch, dat ik persoonlijk de drie-enige God als MIJN God ken, en dat ik daarin gemeenschap heb met hen, die hetzelfde belijden.

Het noemen van een datum van 1972, dat het communisme hier de heerschappij zal voeren, lijkt wat op speculatie. Niemand kan dit met zekerheid zeggen. Niettemin wijzen verschillende tekenen er op, dat dit gevaar dichterbij is dan men vermoeden wil. En als het komt, komt het met voor gelovigen verschrikkelijke consequenties. Wij zijn inderdaad veel te weinig begaan met het lot van mede-gelovigen in de communistische landen. Toen Rev. Wurmbrand vroeg de handen op te steken van hen, in wier kerk Zondag voor de gevangenen in de communistische landen gebeden was, kwamen ongeveer 30 van de drie honderd handen omhoog.

God verhoede, dat de anti-christelijke macht van het communisme nog verder spreiden zal. Maar als het verder spreidt, hoevelen van ons zullen blijken trouw te zijn aan Jezus Christus, die Zijn leven voor hun verzoening gaf?

D.F.

Beelden van en uit NEDERLAND

★ ★

"ZURE GROND"

Tijdens het bezoek van minister **P. J. S. de Jong** en minister van Buitenlandse Zaken **J. M. A. H. Luns**, aan Washington, waar zij met groot militair ceremonieel zijn ontvangen, herinnerde president **Nixon** er aan, dat het volgend jaar herdacht wordt, dat 350 jaar geleden de eerste pilgrim fathers vanuit Nederland voet op Amerikaanse bodem zetten.

Nederland was, zo zei Amerika's president, een van de eerste Europese landen, die onze republiek erkende. "Sedertdien zijn onze landen in nauwe vriendschap met elkaar verbonden en zijn we nu sterke partners in de Nato."

Ik heb al eens eerder herinnerd aan een studie van **H. A. van Coenen Torchiana**, die als consul-generaal ons land lange jaren aan Amerika's westkust vertegenwoordigde. In 1915 schreef hij "Holland, an historical essay". Hij was van mening, dat de Unie van Utrecht meer als model van de Amerikaanse constitutie had gediend dan de Franse Revolutie. Ook hij schrijft over de Pilgrims:

"To the Netherlands fled the persecuted Pilgrims from England. For twelve years they lived under the vigorous, but for those times benign Dutch rule and when they set sail to seek a home of their own it was the well wishes of their good friends of Leyden that cheered them in their frail craft on the turbulent Atlantic..." "What is more natural than to believe that in forming the government of their new country, the colonists should adopt the forms and customs that they had seen work so successfully in Holland? They had seen in the Netherlands the concrete application of their own beliefs. This plan of government was fresh in their memories, easily adopted, and with such alterations as were necessary to meet the new conditions, eminently practical."

Ik kreeg een exemplaar van zijn boek, toen ik hem een bezoek bracht in San Francisco in 1930. Bij mijn terugkeer in Nederland stuurde ik hem een exemplaar toe van het in 1925 door mij geschreven boekje "Dwars door Canada". In een allervriendelijkste brief van 30 juni 1931 reageerde hij daarop o.m. met "u hebt onze landgenooten eene groote dienst bevezen met er nog eens positief op te wijzen dat niemand naar nieuwe landen moet gaan als landverhuizer of hij moet wilskracht, werkkracht en geloof hebben. Ik zoude daar nog bij willen voegen — en aanpassingsvermogen in hooge mate."

Een uitvoerige studie over "The Pilgrim fathers" verscheen van de hand van Professor **D. Plooy** in 1932. In feite een reproductie van lezingen door hem gehouden in Amerika op uitnodiging van The Stokes Foundation. Het boek, geheel in de Engelse taal, werd uitgegeven door The New York University Press. Misschien heeft president Nixon het gekend, gezien zijn toespraak. Prof. Plooy zegt in zijn voorwoord:

"I hope, through the facts to which I was able to draw attention, how close have been the relations and how intimate the spiritual friendship between Holland and its Church on one side and the Pilgrim Fathers and the early settlers in America generally on the other."

Ik heb aan deze verschillende uitspraken aandacht willen schenken, dank zij het bezoek van onze Regeringsleiders, de eersten uit Europa. Sinds de inauguratie van Nixon als president en om nog twee redenen. De tweede is dat het verband tussen geloof en emigratie, voorbeeld en toepassing, mij deed terugdenken aan de samenwerking op het terrein van de emigratie met speciaal mijn vriend **John VanderVliet**, die onlangs de zelden uitgereikte Olivier van Noort-medaille kreeg toegekend uit de handen van onze ambassadeur in **Ottawa, Mr. Bot.**

Volledig verdiend en met de hartelijke gelukwensen.

In de benadering van het vraagstuk gingen we van hetzelfde standpunt uit. Emigratie was voor ons niet puur landverhuizing. Uiteindelijk doel was: een betere levensontplooiing, wat lang niet altijd gepaard ging met een royaler levensbestaan. We hoefden er nooit over te discussiëren, we begrepen elkaar. De uitzending en de opvanging moesten gesynchroniseerd zijn, de wereld toebereiden, het volksleven door inbreng van verschillende nationaliteiten verrijken en de mens in afhankelijkheid van zijn Schepper de vreugde van het zichzelf zijn te doen leren kennen. De sociologen in Nederland, die "geleerde" boeken over emigratie schreven hebben doel en achtergrond van hun onderwerp niet altijd begrepen. De frustratie en het materieel gewin, bijna zonder uitzondering, hun verklaring. Nog een derde reden deed mij teruggrijpen naar historische beschouwingen over Pilgrim fathers, kolonisten en democratische vormen van gouvernement.

Prof. Plooy zegt:

"One of the great principles of the Reformation was the right of the individual to serve God according to his own conscience" en dat was waarom de Hollandse magistraten in 1608 de Pilgrims huisvesting boden.

Vrijheid van godsdienst ging gepaard met burgerlijke vrijheid. Nog een keer Prof. Plooy: "In Holland we feel constantly under the obligation of the great traditions of the past," en hij somt op de invloed van Willem van Oranje met betrekking tot geloof en verdraagzaamheid, nationale en persoonlijke vrijheid.

Die tijd is althans voorshands voorbij.

Een paar jaar geleden spraken de heren **Bruins Slot** en **Prof. Kuitert** voor de Reünisten van S.S.R.

Veranderingen op elk gebied — vonden de sprekers — zijn een vreugdevolle zaak. De Gereformeerden hadden — volgens de heer Bruins Slot — geen visie op het fantastisch ontwikkelingsproces. Zij wisten geen raad met de geschiedenis. Dat zegt nu een man die vroeger "zwoer" bij Groen van Prinsterer. En dan komt een uitspraak als deze:

"Het kan ook inhouden dat we gaan beseffen dat met de "communistische) October-revolutie van 1917 de christelijke era eerst recht begonnen is. Dat zou betekenen dat we de communist nu eens anders gaan zien als een bandiet."

We geloven dat de heer Bruins Slot van zijn eigen boude uitspraken is geschrokken. Althans is hij in de laatste tijd wat minder onrustig. Zelfs de bezetting van het "maagdenhuis" vond geen genade in zijn ogen. Overigens leren de reacties daarop wel, hoe sommige universiteiten broeinesten van communisme, anarchisme en negativisme zijn.

De Gereformeerde studentendominé's van Amsterdam deden ook alweer een duit in het zakje, door de houding van de politie af te keuren en het debat in de Tweede Kamer, waarbij de grote meerderheid, de P.v.d.A. incluis, het eigenmachtig optreden der studenten afkeurde, beneden peil te vinden.

De gevestigde orde en de traditie zijn de grote boosdoeners en Domela Nieuwenhuis en Fidel Castro zijn de lichtende voorbeelden. Heel duidelijk gezegd: het Christelijk zijn wordt welbewust afgebroken ten gunste van een volslagen onzeker worden.

Bleef dit beperkt tot de uiterst linkse groepen, zo zou men kunnen zeggen, er is niets nieuws onder de zon. Voltaire zei nog: de levenden is men eerbied, de doden alleen waarheid schuldig. Maar het is "in" vandaag om de doden te vergeten en de levenden te honen.

En we ontkomen niet aan de indruk, dat de Christelijke voormannen geen antwoord hebben of de moed missen het hardop te zeggen. Erger: dat sommige wetenschapsmensen van Christelijke origine de revolutiegedachte aanvaarden en leren.

Of zo het in een kostelijke satire in het "Veluws Kerkblad" heet:

"Hij (Harry Been) graaft nu onder die mooie rododendrons al de grond weg. Die is verzuurd, zegt hij. Goed. Heb ik begrip voor. Maar hij brengt er zo weinig nieuwe aarde voor in de plaats en nu gaat alles los staan. En dat vind ik nou gevaarlijk." Met een klein beetje speurzin kan men er een kerkelijk trekje in herkennen.

De tegenstelling wordt steeds weer gemaakt: christelijk en christen. De christelijke school, christelijke partij, christelijke vakbeweging vindt haar oorsprong in de situatie van de vorige eeuw, nogmaal Bruins Slot citerende. Nu gaat het om het uitgangspunt in de herderlijke brief van het Moderamen der Synode van de Hervormde Kerk van 1954: christen zijn in de wereld.

Dit zou geen tegenstelling behoeven te zijn, maar men forceert die tegenstelling. Mensen van (nog) Gereformeerde huize keren zich tegen de Calvinistische opvatting en propageren een algemeen christendom boven geloofsverdeeldheid, om toch nog maar een traditionele term te gebruiken.

Dan is het maar de vraag, of men nieuwe "aarde" aanvoert, of men met de nieuwe waarheid dichter bij de Schrift staat dan voorheen. Op die vraag geven velen een ontkennend antwoord.

* * *

Veel moet dit keer blijven liggen.

De accijnzen op benzine, bier en alcohol worden hoger, maar tijdelijk. Voorlopig voor zes maanden. Een gans die gelooft, dat de extra's er weer afgaan.

Het C.N.V. kreeg een blauw oog. Een enquête wees uit dat "mijn poen en mijn hap" heel wat belangrijker bij haar leden wegen dan het christelijk-sociaal ideaal. "Home mission" noemen ze in Canada een kuur naar de binnenkant. Zeer gewenst in Nederland. De looneisen kunnen dan wel even op tafel blijven liggen.

Mies Bouwman gaf voor de VARA-t.v. haar laatste "Mies-en-scène". Jammer, zeggen ook de leden van andere omroeporganisaties.

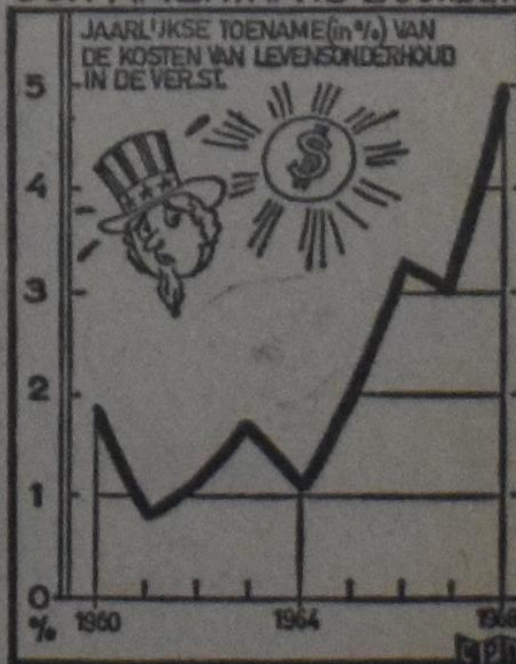
De grootste bedelaarster van Nederland, bovendien een geestige vrouw en moeder van vier kinderen.

De Lauwerszee is dicht. Negen jaar is er over gedaan. Resultaat: 9000 ha (24.500 acres) gewonnen, gevaar voor dijkbreuk bezworen, een voetwater-reservoir, plus recreatiegebied, landbouwgrond en oefenterrein voor Defensie beschikbaar.

Iedereen blij? Dacht u maar. Natuurliefhebbers in zak en as.

Soms moet er toch wel wat zure grond weg, ook bij mensen, die nooit tevreden zijn.

Cn.

IN DE VER. STATEN HOOGSTE STIJGING KOSTEN VAN LEVENSONDERHOUD

In de Ver. Staten zijn de kosten van levensonderhoud in 1968 het hoogste gestegen van de laatste 18 jaar. De stijging t.o.v. 1967 bedroeg ca. 5%. De prijzen in de Ver. Staten stegen in 1968 met ruim 7%, hetgeen een record is. Ongeveer 3,3% van de Amerikaanse beroepsbevolking is werkloos, dat is het laagste percentage in de afgelopen 15 jaar. Komt er vrede in Vietnam dan verwacht men dat het werkloosheidspercentage tijdelijk zal stjgen tot ca. 5% daar ongeveer 900.000 gedemobiliseerden een werkkring gaan zoeken. Gelijktijdig zal de wapenindustrie meer dan een miljoen arbeidsplaatsen overbodig hebben. Een en ander zal ook van invloed zijn op de kosten van levensonderhoud.

Het kopen en bezitten van land in Canada

door FREDERICK J. TERRENCE

Zet het maar zwart op wit

(Canadian Scene) — We hebben allemaal wel gehoord over ruzies en moeilijkheden die te maken hadden met het bezit van land. Die moeilijkheden zijn er altijd al geweest en in de meeste gevallen komt een bepaalde situatie voort uit het feit dat men niet alles zwart op wit heeft gezet toen de overeenkomsten werden gemaakt met een buurman, of zelfs met de gemeente.

Laat me U een paar voorbeelden geven. Stelt U voor dat U een huis koopt en dat U ziet dat de dakgoot van Uw buurman's huis een paar inches over de grens van Uw land komt. U wilt echter vriendelijk zijn en U zegt "Doet er niet toe". En dan, op een bepaalde dag, wilt U ditzelfde huis verkopen. De man die het van U wil kopen is echter niet zo gemakkelijk. Hij kan de buurman dwingen de dakgoot te verwijderen, tenzij U in akte een zg. "Grant of Easement" laat opnemen, waarin wordt bepaald dat U Uw buurman dit privilege hebt verleend. In dat geval kan een nieuwe bewoner daaraan niets meer veranderen.

U kunt ook een huis kopen en ontdekken dat Uw afvoerbuizen door Uw buurman's land lopen. Hij heeft het recht te eisen dat U de hele boel opgraaft en uit zijn grond verwijdert. Dat gebeurt natuurlijk niet vaak, maar de mogelijkheid bestaat.

U hebt een hek in de achtertuin, dat net een paar inches te ver staat, maar uw buurman zegt "Dat geeft immers niets. Het is maar een paar inches." Dan verkoopt hij zijn huis. En de nieuwe bewoner is precieser. Hij kan U dwingen dat hek die paar inches te verplaatsen, zodat het precies op de juiste plaats staat.

Dergelijke situaties kunnen worden voorkomen als er een "Grant of Easement" wordt opgemaakt, hetgeen natuurlijk alleen kan worden gedaan door de persoon die het privilege verleent. De genoemde voorbeelden lijken misschien onbelangrijk (behalve dat van de afvoerbuizen). Er zijn echter veel belangrijker privileges die in een "Grant of Easement" kunnen worden geregeld, zoals het recht over het land van een buurman te gaan om zijn eigen land te bereiken via een weg of een pad. Koop nooit land dat men slechts via iemand anders' land kan bereiken, tenzij er een officieel "Grant of Easement" aan verbonden is.

Laat me nog een ander voorbeeld noemen van een situatie die tot moeilijkheden kan leiden. Een vriend van mij bezit een prachtig stuk land van ongeveer 100 acres, enkele uren van Toronto. Een van de hoeken is niet meer dan 150 yards verwijderd van een hoofdweg. Het tussenliggende land is echter van iemand anders. Mijn vriend kan zijn land slechts via een smal landweggetje bereiken, ver verwijderd van zijn zomerhuisje en het meertje waaraan dit gebouwd is. Het is ten enen male onmogelijk om een weg aan te leggen van dat smalle zijweggetje naar dit punt. De vriendelijke eigenaar van het land tussen de hoofdweg en het land van mijn vriend heeft hem altijd zonder enig bezwaar toegestaan zijn land over te steken. Maar toen kwamen de moeilijkheden. Deze man verkocht zijn land. En de nieuwe eigenaar dacht hier anders over. Hij zette een hek om zijn land en hierdoor werd het mijn vriend onmogelijk gemaakt zijn zomerhuisje te bereiken. Gelukkig bezat ik zelf een stukje grond, dat grensde aan dat van mijn vriend. Dat maakte het mogelijk een korte — maar dure — weg aan te leggen van mijn land naar het zijne. Ik heb dit onmiddellijk laten opnemen in een "Grant of Easement", zodat nooit iemand het meer mogelijk kan maken mijn vriend iets in de weg te leggen als hij naar zijn zomerhuisje wil.

Wie in de toekomst ook eigenaar wordt van mijn land zal er altijd de 32-voet brede strook vinden die van de hoofdweg naar mijn vriend's land leidt, slechts een kleine honderd yard hier vandaan. Als hij er echter voor had gezorgd dat het privilege dat hem door de vorige eigenaar was verleend, in een "Grant of Easement" was vastgelegd, dan had hij daarmee een hoop ellende en moeilijkheden kunnen voorkomen en dan zou de onaangename verhouding tussen mijn vriend en zijn buurman niet hebben bestaan. Dergelijke overeenkomsten moeten worden geregistreerd door het zg. "land title office" of het "registry office". Het recht om zand of grint te verwijderen van land dat U in bezit hebt, of het recht om er hout te hakken, stenen, water of zelfs gewone grond weg te halen, al die dingen dienen zwart of wit gezet te worden.

Dat alles betekent natuurlijk niet dat men in Canada niemand op zijn woord kan vertrouwen. Maar als U land koopt of een huis, een boerderij of een stuk bos, dan dienen de overeenkomsten onpersoonlijk te zijn, en niets mag afhankelijk gelaten worden van mondelinge afspraken. De betreffende persoon kan de volgende dag wel overlijden en als U dan de overeenkomsten niet op papier hebt, dan zou U dat wel eens heel duur kunnen komen te staan.

Tenslotte: als U land koopt of verkoopt, neem dan een advocaat in de arm. Doe het beslist niet allemaal zelf.

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(Slot)

Tante Cor deed de deur al open, voor Jochem was uitgestapt. Er was iets vreemds aan haar, dat Jochem niet thuis kon brengen, maar dat het vastberadene in haar was, dat haar uiterlijk haast iets onbewogens gaf.

Bij het wakker worden vanmorgen was al het verdriet in zijn volle omvang op haar afgekomen en in haar was de vertwijfeling geweest:' Hoe moeten we deze dag doorkomen? Hoe moet Ellewien deze dag doorkomen?

Maar daar was de bruidsjapon, waarvan het weervinden haar zo'n innige voldoening had gegeven.

Rechtop was ze gaan zitten, naast de slapende oom Jan. Maar hij werd wakker van haar stem, toen ze tegen zichzelf zei, alsof ze zich aangordde: "En toch moet dit een mooie dag in hun leven worden. Hun feestdag."

Daarmee had ze met kracht alles weggeduwd, wat in haar omhoog kwam aan weemoed.

En Tera en Hein, die met Laura, Berend, Paul en Marion gezamenlijk in een auto waren gekomen, hadden door haar houding ook veel van hun spanning voelen wijken.

Bij Marion was het anders geweest.

Zij had heel de tocht wel kunnen zingen, meer misschien nog om Jochem dan om Ellewien, al kwam bij haar ook wel binnensluipen, net als bij de anderen, dat gevoel van overgrote ellende, dat aan deze dag onherroepelijk was verbonden. Maar aan haar voelde tante Cor zich toch het meest verwant en ook alleen tegen Marion sprak ze het uit: "Geen tragedie alsjeblieft vandaag."

Van Tom was er een schriftelijke felicitatie gekomen.

Even had het Ellewien verward en had ze hem voor zich gezien, heel duidelijk, zoals die avond van Chopin.

Maar ze had het even vlug van zich laten glijden. Och, ik zal me wel vergist hebben, toen....

Jochem en Ellewien zitten hand in hand in de auto.

In het stadhuis is de band gelegd.

Man en vrouw zijn ze nu.

Aan Ellewiens wijsvinger glanst door het wit van haar handschoen zacht het goud.

Ellewien heeft opgezien tegen deze dag om het gemis dat juist dan zo groot zou zijn. Ze wist niet, hoe ze ermee aan moest.

Wat tante Cor heeft moeten overwinnen, om er zich deze dag niet door te laten overmeesteren, heeft ook zij te verwerken gehad.

En bij haar was het tenslotte Jochem.
Het was ook zijn dag.
Hij had recht op haar.
Als zijn bruid.
Alleen als zijn bruid.

En dat wilde ze voor hem zijn, een bruid in de volle zin van het woord.

Tegenov[illegible] vrouw De Bok glinsteren in het helle zonlicht d[illegible] spaden, die de dijkwerkers als eresaluut omh[illegible]g houden, als Jochem en Ellewien de bekringde [illegible]er betreden.

"Kijk n[illegible]" Iets van het mooie ontgaat vrouw De Bok, w[illegible] vol ergernis ziet ze juist Jel van z'n fiets sprin[illegible]. Waarom moet die jongen nu weer net op he[illegible]ppertje komen?

En dood[illegible] is het onder de wachtenden, als de vreugde o[illegible]ie twee, ook in hen zich boven de rouw verh[illegible] en met het murmelen van de zee vermengt [illegible] hun fluister van verrukking.

Ellewien [illegible]g in haar bruidstoilet, hoort hoe achter ha[illegible]ochem de deur in het slot draait, als zij de ho[illegible]amen wijd openstoot.

Een ko[illegible] avondlucht omvat haar.

Even m[illegible]e wennen aan het duister buiten.

De hal[illegible]aan hangt met een immer lachend gezicht b[illegible] de bomen in de burgemeesterstuin.

Haar o[illegible] zijn spoedig gewend aan het bleke licht en d[illegible]tdekt ze tussen de zacht bewegende boomkrui[illegible]oor, verweg een vlek zilverig water.

Gespan[illegible]uistert ze naar de geluiden buiten. Het ruise[illegible] Maar even gespannen hoort ze achter zich Joche[illegible]chte voetstappen op het kleed.

Nog éé[illegible]ment, dan is hij bij haar.

Beschut[illegible]gt hij zijn arm om haar schouders en zij vlij[illegible] warm tegen hem aan.

Boven h[illegible]oofd is zijn fluister: "Mijn vrouw."

De licht[illegible]ring van het water wordt verbroken do[illegible] donkere, bewegende plek. Een bootje, dat[illegible]ijvaart. Het "puf-puf" dringt maar nauwelijks [illegible]en door.

"Jochem [illegible]

Ellewiens stem parelt. "En toch houd ik zoveel van dit alles!"

Nu is de donkere plek weg uit de zilveren schittering. Het ruisen van de zee wordt sterker. Vermindert dan weer....

"Wat is het water nu.... vriendelijk, Jochem. En zo gevaarloos." Haar handen krampen in de zijne. In haar verbeelding ziet ze het monster. Het aansluipende, kolkende, grauwe monster. Heftig schudt ze haar hoofd. Nee, nu mag het niet komen. Nu niet! Maar ze vecht niet alleen.

"Vrouwke," is Jochems stem weer boven haar, "wat hebben we veel goeds ontvangen."

Het helpt. Ze ziet andere dingen. De dingen van het heden. Haar leven van de laatste maanden, zoals God het haar in Zijn liefde en genade heeft gegeven. Tot hier. Zacht spreekt ze het tegen Jochem uit.

"Ja," zegt hij, "en laten wij Zijn vaderhand dan ook nooit loslaten."

"Zoals ik deed. En toen hield Hij mij toch vast."

Buiten gaat een siddering door de bladeren en een koude windvlaag strijkt langs hen heen.

In zijn arm voert Jochem haar weg van het raam. Keert dan alleen terug om de overgordijnen te sluiten.

"Vrouwtje, je zult nog steen...."

Vol schrik houdt hij op. Zijn ogen zoeken in de hare de ontzetting, om dit, waarom hij zichzelf verwenst.

Maar zij schudt rustig haar hoofd, hoewel ze voelt dat het haar toch weer zou kunnen beheersen.
"Nee Jochem...."

Ze loopt op hem toe. Steekt haar armen naar hem uit. Een warme golf stuwt door haar heen.
"Hier, je vrouw! Je eigen, levende vrouw."

Einde.

BOOKLET ON CATHOLICITY REPRINTED AFTER 80 YEARS

(Kampen, The Netherland) On December 18, 1888 Professor Herman Bavinck, Dutch Reformed scholar, delivered a rectoral address entitled De Katholiciteit van Christendom en Kerk (The Catholicity of Christianity and Church). Now, 80 years later, its timely message has been reprinted. Drs. G. Puchinger, who had added an introduction, calls the address a cri de coeur, a cry from the heart.

This booklet is a historic document of prophetic witness. In this classic work Bavinck treats the Bible's teaching concerning catholicity, explains how the church has understood catholicity in its history and indicates the duties which catholicity imposes upon us today.

Katholiciteit van Christendom en Kerk is available from the publisher J. H. Kok N.V., Kampen, The Netherlands (Dutch florins 4.95). (RES)

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Department of Lands and Forests

Het Provinciaal Bestuur van Ontario heeft medegedeeld dat met ingang van 1 april 1969 twee belangrijke wijzigingen in de 'Forest Fires Prevention Act and Regulations' van kracht zijn geworden.

Ingevolge de nieuwe wet is een herziening in het 'Forest Travel Permit' systeem ingevoerd, welke een grotere vrijheid van reizen toelaat aan het publiek, zonder restricties. Voordien waren er speciale vergunningen vereist om door bosrijke gebieden te kunnen reizen, welke moesten worden aangevraagd bij de respectievelijke bosbrandweer-districten in de provincie.

Bedoelde algemene beperkingen zijn thans opgeheven omdat is geconstateerd dat bij het publiek in toenemende mate begrip is gaan groeien voor de noodzaak om bijzonder voorzichtig met vuur om te gaan op een tocht door dichtbeboste gebieden. Een nieuw systeem is nu ingevoerd, op grond waarvan bepaalde gebieden zijn aangewezen als 'beperkingszone doorreis en gebruik van vuur'. De bedoeling is om bepaalde gebieden uit te sluiten waar het betreft het gebruik van open kampvuren, indien de situatie zodanig is dat van groot gevaar voor brand sprake is. Een dergelijke zone kan ook worden aangewezen waar risico voor brand bestaat en daardoor de veiligheid van het reizende publiek in gevaar wordt gebracht. Personen kunnen, als vanouds, hun namen en reisbestemming opgeven bij het hoofdkantoor van het Departement, zodat zij in geval van noodzaak daartoe snel kunnen worden bereikt.

Behalve bovenbedoelde wijzigingen, is er ook een nieuwe bepaling opgenomen welke het roken verbiedt als men trekt door of werkt in een bos gedurende de periode dat brandgevaar aanwezig is. Deze praktische regel is al jarenlang nageleefd door ervaren woudlopers en bosarbeiders, maar heeft nu haar bevestiging gevonden in de vorm van een wetsbepaling.

Voorts verklaarde de Minister dat hij er van overtuigd is dat deze nieuwe wet veel efficienter tegemoetkomt aan de behoeften van allen die van de bossen gebruik maken, met inbegrip van het reizende publiek. Hij legde er echter de nadruk op dat iedereen die van een bos gebruik maakt dient voort te gaan met het inachtnemen van goede gewoonten en zorgvuldigheid waar het betreft het gebruik van vuur in onze bossen.

The Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

Rise up, O Youth!

These words from the Federation Song of the Y.P.S. of the Free Christian Reformed Church formed a sharp contrast with the cry of revolt that is heard by our youth today.

On Monday, May 19, 1969, many of our young people arose to go to West Flamboro to attend the annual meeting. The church was almost filled with young people from far and near. The sideburns might be coming down but the spirits were up high that day.

The President, Ray Koopman, opened the meeting. We sang Psalter 428:1, 2, 3, Ray led in prayer and read Hebrews 1. He extended a warm welcome to all. Whatever changes, the Lord and His Word change not. The revealed Truth is ever new. The new modernism has reduced Christ Jesus to an example but according to the Scriptures Christ is the Saviour of all who believe. We need not the spirit of our age but the Holy Spirit. Through the powerful influence of the Spirit of God we become fervent in spirit, on fire for the Lord who is King over all.

The double quartet of Hamilton sang a few inspiring songs.

Rev. J. Overduin of Mitchell was the speaker for the morning session. He said that he was more of a "talker" than a "speaker". We all enjoyed his talk and he got many talking.

His topic was "The Name of Our Church". We did not fill his empty notebook but the time certainly went by fast. The "rebellious ideas" which he presented counteracted the spirit of revolt. As Reformed young people we must observe what the Lord requires from us in the 5th Commandment. Study Lord's Day 39 of the Heidelberg Catechism. A good Christian is also a good citizen.

We sang the national anthem. The speaker then asked Rev. Westerink, who is here for a trip, to speak a few words. The churches of the Reformation are churches which live through the Spirit which has been poured out on Pentecost. That Spirit has also been promised to young people (Acts 2:17). Through the Spirit you receive a vision and you learn to repeat after God in Word and deed what the Lord says in His Word. Let it therefore be your prayer that the Lord may grant you the fulfilment of this blessed promise.

Rev. Overduin showed from the history of the church what it means to be Reformed. We must be faithful to the Word of God and the Reformed Creeds. The distinguishing adjective too must be meaningful.

Once again we sang. Henry Janssen recited a humorous poem. The collection was for the Student Fund. Rev. Stehouwer closed the morning session. In his closing word he mentioned the story of Abraham Lincoln who once asked his men how many legs a horse has when we call its tail a leg. After the obvious answer was given, Lincoln replied four. For by calling a tail a leg, it does not become a leg. The same is true when we call ourselves Reformed. In order to be Reformed we must be reformed by the Spirit of God.

During the intermission buffet style lunch was served. The people who prepared this lunch proved to be good cooks.

The afternoon session began at 1:30 p.m. The Hymn Sing was inspiring and refreshing.

Rev. G. Hamstra of the Presbyterian Reformed Church of Toronto (this church of Scottish origin is one of the oldest churches of Canada) was the speaker for the afternoon. He spoke about the "Splendour of Creation". The speaker pointed out that man boasts about what he is doing both in the world and in the church. But when God works in creation and redemption, He does not boast. The creation account is stated in 400 words in the original Hebrew. Creation shows us the wisdom and goodness of God.

First there is the divine origin of the created world. Matter is not eternal as some philosophers in the past taught. All things find their origin in God and they are dependent upon Him. This is also true of spiritual recreation.

The divine authorship is also stressed in Gen. 1. Thirty-five times is God the subject of the sentences. Here we see God in action, He is the almighty God. Scripture refutes the various theories of evolutionary development.

This divine activity was the third point. Creation is "ex nihilo." There was neither primeval matter nor tools. God spoke: "Let there be . . . and it was so." In redemption, however, God did not speak a Word but He sent forth His Son, the Lord Jesus Christ. The eternal Word had to become flesh. Now God can and does speak the word of deliverance to sinners because of Christ's finished work.

In the fourth place the splendour of creation is a divine product. The heavens and the world tell us that there is a God. But man suppresses this truth. The doctrine of creation humbles us. This doctrine is important because it tells us that we are sinners and it impresses upon us the need of redemption. Over against the garden of Eden the Bible places the garden of Gethsemane, the garden of joy over against the garden of sorrows. In His Word God offers also to young people a Saviour through Whom we can be delivered from the power of sin. Through Christ we can become again what we once were, viz. sons of God who glorify the Creator who is blessed forever.

A lively discussion followed.

Rev. Hamstra Sr. closed with prayer. After we sang the Federation Song, most of us went to the nearby park. Here we played, talked, and had a wiener roast.

At night we arose to return home again.

"Rise up, O youth, with one accord,
O raise your voice to heaven.
Around the cross of Christ, our Lord,
Our lives bestowed are given.
United in His power we fight,
All Satan's strength and evil might;
Before the world appearing,
Yea, bold and never fearing."

Reporter.

SCHIP DAT GEEN HAVEN NODIG HEEFT

SCHEMA VAN EEN LASH-SCHIP (44.000 ton)
boeg
brug
rijdende hijskraan cap. ca 500 ton
ruimte voor vaartuigen
dwarsdoorsnede

REISTIJD AMERIKA—EUROPA VICE VERSA MINSTENS ACHT DAGEN KORTER

De eerste tekenen van een revolutionaire ontwikkeling in de zeevaart dient zich aan. Er komen grote zeeschepen, die geen haven meer nodig hebben om hun vracht te laden of te lossen. In de Ver. Staten en Japan is het lash-type op stapel gezet. Lykes Brothers Steamship Company te New Orleans (Ver. St.) en de Central Gulf Steamship Company, eveneens te New Orleans, hebben orders geplaatst voor de bouw van Lash-schepen. Vermoedelijk komt in de tweede helft van dit jaar het eerste Lash-schip van de Central Gulf in de vaart: Amerika—Europe. De Lash-schepen meten meer dan 40.000 ton. De snelheid is 23 mijl per uur. Het nieuwe scheepstype — dat bijna 33 miljoen dollar kost — kan 1600 containers bevatten die op hun beurt weer ondergebracht zijn in 38 of 73 kleine vaartuigen (lichters). De Lykes Company heeft een order geplaatst voor 266 van deze lichters. Elke lichter kan op eigen kracht varen. Het is de bedoeling dat het Lash-schip als "moederschip" fungeert. De lichters varen zelfstandig van het schip naar de havenkade. De containerlading wordt verwerkt en de lichters keren terug naar het Lash-schip. Hijskranen tillen de lichter met lading en al aan of van boord. Lash-schepen hebben derhalve geen ligplaats in een haven nodig en de wachttijden vervallen dan ook. Door de veel economischer werkwijze van de Lash-schepen raamt men de reistijd heen en terug voor deze schepen tussen Amerika en Europa op minstens acht dagen korter dan de huidige tijdsduur voor gewone zeeschepen. De Amerikaanse marine toont momenteel veel belangstelling voor Lash-schepen. Het type heeft n.l. grote mogelijkheden voor het miltare transport. Helicopters kunnen het dek gebruiken als "vliegveld", de lichters zijn uitstekende landingsvaartuigen.

From the Mailbox

To Whom it may concern:

The other day we received in the mail a letter from Wyoming. It contained the anniversary advertisement that we had in this paper. This was fine, but on the face of it was a large "X". Underneath, the following was written: "Och jullie kunnen het toch ook niet helpen dat je in Friesland bent geboren, Crazy Dialect".

Whoever wrote this must have been a poorly educated person. I'll excuse your ignorance, whoever you may be, but the Frisian language is not a dialect. It is being taught in universities and they certainly do not teach dialects.

Yours truly,

(Miss) Cora Burghgraef.

THE WORLD AROUND US

The Federation of Malaysia

Last month elections were held in Malaysia; a new government was elected according to the democratic method. But the cost was high — over 150 dead (according to the official figures) and more than 3,000 arrested. At the time of writing martial law is still enforced and curfew keeps the people in their houses except for a few hours per day. The 66 year old Prime Minister, Tunku Abdul Rahman, remained in power, but the Deputy Prime Minister, Tun Abdul Razak virtually runs the government. He runs it with a tight hand accordng to the journalist writing for the foreign presses and seems openly to favour the Malays while leaning with a heavy hand on the Chinese.

This does not come as a surprise; ever since the federation of Malaya was formed (which existed from 1948 to 1963) difficulties between the races have been evident. When the new Federation of Malaya, Singapore, Sarawak and North Borneo) the difficulties have increased. Serious race riots took place for the first time in 1964 in Penang and Singapore, as well as in other places. Singapore withdrew from the Federation in 1965 and became independent. Since this city has a large Chinese population, the racial balance in the Federation was tilted even more in favour of the Malays.

There are other problems. From 1948 to 1960 Malaya and Britain fought a 12-year war against Communist guerillas and communism is regarded as one of the major threats facing the Federation. The government blamed the latest riots on Communist guerillas, although very little evidence is present to substantiate this charge. There is also communal chauvinism, and the lingering hostility of states identified with these forces in Malaya. Often the political demonstrations that have taken place in the past are communally inspired. Although the country is only the size of Finland with a population of about nine million, the people are scattered from the southern border of Thailand down the peninsula of Malaya and across the South China Sea from the northwestern to the northeastern tips of Borneo. There is no hegemony either in the land or in the people.

The per capital income is quite high, third in Asia after Japan and Singapore, but the standards of living vary greatly throughout Malaysia. Wealth is generally concentrated geographically in the west and south of the peninsula, in urban centers throughout, and in scattered pockets elsewhere. In social terms, the per capita income of the Chinese community is highest, that of the Bornean natives the lowest, while the urban Malays tend to be well off and the rural Malays poor. The diversity of Malaysia is probably her most striking feature. Although located in the same country, the air-conditioned buildings of Kuala Lumpur and the longhouses of Sarawak represent two different worlds.

The government may be heavy-handed and insensitive when it comes to dealing with the people, but it has, over the years, attempted to bring the country into a better position economically. Malaysia has been blessed by nature with some of the major tin deposits of the world and (thanks to British colonialism) with the world's most productive rubber industry. When the British left, Malaya took over in a most rational and businesslike manner. Synthetics were threatening to make natural rubber superfluous, so Malaya worked hard to improve technology, reduce cost, increase production, and pioneer new uses for natural rubber. Evenso, the government was faced with the hard fact that natural rubber was destined to face ever stiffer competition from synthetics, and that the demand for tin was falling to the point that it might become uneconomic to extract it. So economic diversificaion was decided upon, and although one cannot speak of manufacturing, shipping and tourism as major industries yet, the potential is there and is growing steadily.

Malaysia was faced with a difficult choice as far as marketing her rubber was concerned. The Soviet Union has lagged behind in the developments of synthetics and is eager to buy rubber from Malaysia. Since Malaysia fears communism more than anything else, this was a difficult decision to make, but the economic argument proved decisive in the long run. The Soviet Union is now the single largest purchaser of Malaysian rubber. But there is still a striking behavioral contradiction in the country: in the library of the University of Malaya, books on Marx and Lenin are kept under lock and key with the additional requirement that the names of all users must periodically be forwarded to the government. Nevertheless, when the Malaysian Deputy Prime Minister visited Moscow last year, one of the high points of the trip was a visit to Lenin's study in the Kremlin.

This is not the only inconsistency in the government. Russia seems to be viewed as a benevolent giant who is a good trading partner; but China is seen as the evil of the East who is constantly trying to devour Malaysia. Yet, trade with China is taking place (although on a much smaller scale than with Russia), and strangely enough is consistently in favour of China. There is little evidence on the public record that China has been involved in the political troubles of Malaysia thus far. Nevertheless, in the recent riots the government blamed it all on communist subversion. Most of those arrested where Chinese and supposedly were part of Communist guerilla groups. The evidence that was submitted to substantiate the charge, however, was so skimpy that foreign correspondents skoffed at the notion. Soon thereafter the press-passes were revoked and the correspondents were confined to their hotels.

The ruling party in Malaysia since the independence of Malaya in 1957 has been the Alliance, a federation of three communally based parties dominated by the United Malays National Organization. The other two components are the Malayan Chinese Association and the Malayan Indian Congress. The Alliance won the recent election again, but with greatly reduced numbers. The opposition is fragmented, but this may soon change because the Chinese Association seems to have lost the support of the voters. It may just be possible that the party structure will split on racial lines (which it always has been in one sense), but without the cooperation that has taken place thus far. The present government is heavily weighted in favour of the Malays and the treatment that has been meted out to the Chinese, in contrast to that given to their own people, may well make the break definite.

It is unfortunate that one of the few practising democracies in Southeast Asia cannot seem to make it work smoothly. If the racial troubles continue and exacerbate the country could well break up into smaller units again. This would be a great loss, because potentially the Federation (with Thailand and the Philippines) could form a strong counterweight to China. At present it is too early to tell what will develop; all we can do is hope that the races can work out their difficulties.

J. J. Bout.

Inner-City Turbulance and the Church

(Continued from page 1)

a bit more closely. To be fair to the first approach, I should say that as a result of the Tom Skinner crusade the evangelicals have now established a store-front operation in a ghetto location. But even so, I think that the criticisms I should offer are still valid. Persons from outside the community enter the community by day and try to offer their assistance to the community. Needless to say, that assistance is limited strictly to "spiritual" concerns. There is no identification with the community. Much as there might be a medical station in the same area, so we have a spiritual station operated by persons who return home at closing time. The community's real and aching problems in terms of such things as housing, education, welfare, etc. are simply passed by as lying outside the evangelical's realm of concern.

Whenever I think of this situation, I remember two prophetic figures from the Old Testament. The first is Jonah who, as we all know, went to Nineveh with the greatest reluctance, felt absolutely no identification with the people there, to say nothing of compassion for them; and once he had delivered his message to them, located himself in what I think I could safely be called a suburb and sat down there, waiting to see what would happen to the city. It seems to me that all too often this has been the evangelical posture. In contrast, I think of Ezekiel who, once he had received his call to minister to those desperate people in Tel-Abib, tells us that he went where they were, sat where they sat, and said nothing for a whole week. It was only then that the Word of the Lord came to him.

But I anticipate myself somewhat. What about what I might call the "Council of Churches" approach? Well, for my money it is terribly hard to differentiate it from the approach of a number of competent secular agencies which are hard at work in our city in the same fields with the same objectives. I certainly have no objection to these agencies; I contribute to them and my wife spends many hours working with them. But since they are at work in these fields, I find myself asking exactly why we need another set of agencies more or less operated by the Christian churches. I don't really know what more could be done here than is being done and it strikes me as poor stewardship of both time and money to provide Christian duplications of existing social agencies. I fail to see why it would not make better sense to lend our support in terms of both finance and personnel to what is already happening. This is especially true, I think, when we stop to consider the fact that the Council of Churches approach has no intention whatever of proclaiming Jesus Christ. It is quite simply and frankly there to do social service wherever it needs to be done.

Now it seems to me that I have pretty well described what I might call the Protestant hang-up when it comes to work in the ghetto. And frankly, I believe that if we are to be effective witnesses in the inner-city, we had best get over this hang-up. Let me begin at the obvious end. I have no sympathy whatever with those who claim that hunger, poverty, bad education, bad housing, etc., are simply social questions with which the Church should not be concerned. In this sense of the word, I have to agree with the Council of Churches approach in so far as it goes.

I have to agree with it for two reasons. The first and the most important reason is the Bible which I happen to accept as the Word of God. Because I do accept it, I cannot for the life of me see how any evangelical Christian can pretend that such Old Testament books as Amos, Isaiah, or Micah do not exist. I live under the indictment of Isaiah when he says that the fast which God has chosen is "to loose the bands of wickedness, to undo the heavy burdens and to let the oppressed go free; to deal thy bread to the hungry, and that thou bring the poor that are cast out to thy house" (58:6-7). I have no question at all as to what Amos meant when he said, "Take thou away from me the noise of thy songs, for I will not hear the melody of thy viols. But let judgment run down as waters and righteousness as a mighty stream" (5:23-24).

Or if I turn to the New Testament, how am I to respond to James when he writes, "If a brother or sister be naked, and destitute of daily food, and one of you say unto them, 'Depart in peace, be ye warmed and filled'; notwithstanding ye give them not those things that are needful to the body, what doth it profit?" (2:15-16). Above all, how shall I answer my Lord Christ in that great day when he makes the division between those who have acted with concern for their brethren and those who have refused? (25:31-46). No, I cannot live comfortably with the Bible and pretend that housing, hunger, poverty are no concern of mine as an evangelical Christian. And I think that evangelical Christianity has a great deal to answer for for having made it possible and easy for so many people to live comfortably in this way.

My second reason is a much more pragmatic one. I cannot possibly hope to speak meaningfully about Christ to the people in the inner city if I have not been with them in their struggles for decency, dignity, and human welfare. If after the battle is all over, I walk in and say I want to speak about Jesus Christ, they simply will not listen. "Where were you and your Christ when we needed you?" will be their inevitable response. And to me at last that is almost an unanswerable question. The Christ in whom I believe is concerned about human wholeness, the needs of the body. And if I believe in him, then I must be there where these concerns are being fought for. To paraphrase Ezekiel, if I have not sat where they are sitting and shared in their burdens, what Word from the Lord will come to me?

I am realizing more and more that to say these things is going to mean involving oneself in political struggles with the establishment. Very well, I am not afrajd of that involvement, no matter what personal distaste I may have for it. In our society, an occasional food-basket is not going to relieve the problem of hunger nor is after-school tutoring going to cure bad education. We have to attack the root causes of these things and more often than not, they are to be found deeply entrenched in the way things operate, in all kinds of traditional privilege and power. Maybe we cannot legislate love. But to say that and refuse to recognize what we can do to legislate decency and justice is to me to demonstrate a curious kind of blindness. And when that kind of blindness is demonstrated by evangelical Protestants, the heirs of the prophets, it strikes me as all the more reprehensible.

One of the things I do in my ministry in the city is to seek to persuade dedicated Christian young men and women to invade the fields of public education and public welfare, believing that at this level they can be much more effective witnesses for Christ than those coming in from the outside. One of my teachers spends many of her after-school hours visiting in the homes of her pupils, showing personal attention and concern. Many times she is asked (for the contrast between her work and that of the average public-school teacher in our city is apparent) why she does this, takes this kind of time. What, in short, is she trying to sell? What a magnificent opening and how well she has used it! One of my welfare workers spends ten or eleven hours a day on his job. He has even succeeded in starting some Bible study groups in some of the homes of his clients. When it comes to social questions he is on what might be called the left wing and fights for the rights of his clients with a crusading zeal. All the more reason why they will listen to him when he speaks to them of the things of the Spirit.

Where then does the interested and inquiring person go? I have already pointed out the extreme scarcity of evangelical churches in the inner-city. There are to be sure some survivals on the edge of the ghetto or, in my case, in the heart of the city. But I have to say that in my experience attempts to involve inner-city residents in the life of these churches has not been a great success. This is partly the fault of the members of these congregations. Like most Protestants, they have the "club" syndrome and resent any attempted invasion as a threat to their security. But I do not think the fault is entirely on their side. More often than not, the newcomer finds the church strange, perhaps even different culturally, and has almost as much difficulty in accepting the existing congregation as it has in accepting him. Because I firmly believe that Christians have to belong to a church, I think we need to give much more attention to this problem than I am aware is being given. Perhaps the old house church is an answer at which we need to have a much longer look than we have had in many a year.

Sometimes it is possible for new congregations to be organized in the inner-city as a result of our witnessing. I have seen this happen in our own city with some success. I have only one word of caution. We white Protestants have an awful tendency to assume, almost without realizing it, that neither blacks nor Puerto Ricans can manage a church without our supervision. Having established the congregation, therefore, we are very reluctant to let it go but insist upon supplying it with supervisory committees, inspectors, or bosses of some kind, often leaving the final decision making up to them. I know of no better way to hamper and cripple the work of the church in the inner city than to give the impression that only we know what is best for their church. Churches are churches and we are brothers and sisters in Christ. Surely, they will make mistakes. But does anyone seriously suppose that there are no mistakes made by white congregations with years of tradition behind them?

The longer I live in a city the more I am convinced that concern for the person is something which the Christian community is uniquely able to give. The school teacher in the city often does not know the names of all the members of her over-crowded class. The welfare worker can do his job merely by delivering a computerized check. There is almost no one to listen to the person as a person and hear him. That could be our great opening. I must observe, however, that if it is to be, we Christians will have to learn better manners. So often we have the answer even before we have heard the question. Again I point to Ezekiel who kept still for seven days and listened before he began to speak. The Church could be much more effective in the city if it could only learn how to listen.

The forces of evangelical Protestantism in the inner city are pitifully small and we have really been discussing how they could be strengthened.

There are many very practical suggestions, many of which are already being tried. Suburban white Protestant churches in many cities provide talent for many of the social and community programs of inner-city congregations. In some instances, congregations have been paired so that the suburban parish provides a certain amount of financial support for the parish in the inner city. I am still waiting for a suburban family to leave its congregation and throw in its lot entirely with the church in the inner city. Perhaps that has happened in some places, but I have not heard of it.

One of the great roles of the church in inner-city turbulence, it seems to me, would be helping to dispel the myths by which white middle-class America lives. And yet, so far from this being the case, I even hear ministers of the gospel repeating the myths! And do you know, when I challenged one of them to name his day and spend it with me in Newark's ghetto, he said he was too busy!

Let me now move on to an even more important phase of this situation. Anyone who lives even as far away from the inner-city as I do knows that there is no solution to its problems that is not going to cost money. The improvement of its schools, the replacement of much of its housing, the feeding of its hungry, the training of its jobless — all these things can have a price tag attached to them. Manifestly that money can finally come from just one place. Private industry can do and is doing some things; foundations have been generous in their grants. But ultimately the larger part of the bill has to be paid from the public purse. Nor can there be any question that this will put something more on the burden already being borne by the white middle-class taxpayer.

The building which my congregation occupies sits right in the midst of a large row of tall office buildings and very near the station of a commuter railroad. Sometimes between 4:30 and 5 in the afternoon it is literally impossible to stand on the sidewalk in front of the church because of the hordes of people stampeding to make the train, anxious to leave the city. It always strikes me as a kind of parable. We have made our money here; now let's get out and leave the problem.

But I happen to think that Christians cannot leave the problem. They may live where they like, but the problem is the problem of all of us. I believe that Jesus Christ is the answer to the problem. But Jesus Christ is not going to get into the inner city let down on a cloud from heaven. He will get there only when he is brought there by responsible and concerned Christian people who are not afraid to get themselves involved in the dirty and distressing side of bringing him there. Our problem is that the church has not yet been convinced that it has to do it, or so half-convinced that it still believes that there are cheap and easy ways of hiring someone to do it. When it becomes a concern on the hearts of all of us with a willingness to pay the full price, it will be done.

Soon after the murder of Martin Luther King our church was being used by an evangelical group for a three hour service. Newark, like most cities, was still a pretty tense place. A committee of ladies came down early to prepare a lunch for the ministers who would be taking part in the service. I was showing the first to arrive around the kitchen facilities when she said to me, "I do hope the Lord will let us hold this service today."

I was a little puzzled by her remark, so I asked her exactly what she meant. She replied that she hoped that people would be willing to come into the city to go to church. I asked her why not and she answered that most of the church members she knew were afraid to come because they were afraid of the city. Of course, the conversation went on from there to include my reminding her that, located as we were, we rather expected people to come into the city to go to church.

But it was her remark, "Most of the church members I know are afraid to come into the city" that has lingered in my mind. If that be true, we can forget our role in the inner city because we really don't have any. A church which is afraid of the city has no future in the city. If we are afraid of the people to whom we seek to present Christ, we have no Christ to present.

I am not afraid of the city. I am afraid of the moral cowardice and the spiritual indifference of white middle-class Protestants like the lady with whom I was speaking.

Perhaps like Jonah we have to have the ship go out from under us before we will realize that God means business when he tells us to go to Nineveh in his Name.

Libbe en Paul Roorda

2

Eerst twee korrekties, waarvan de laatste belangrijker is dan de eerste, daarna wat nadere informatie en een kort rapport.

Korrektie no. een: Mr. Paul Roorda werkt niet voor de Ford Fabriek, maar voor een dochter-onderneming van *General Motors* in St. Catharines.

Korrektie no. twee: De lof die ik aan de K.L.M. toezwaaide is niet verdiend door deze vervoermaatschappij, maar moet worden geadresseerd aan Mr. L. Koops, eigenaar en beheerder van *Valentine Travel Service* in Toronto die door middel van de *Dutch Canadian Fellowship Association* ervoor gezorgd heeft dat Mr. en Mrs. L. Roorda een plaats kregen in een charter vlucht verzorgd door *Canadian Pacific Airlines*. Hierbij werd Mr. Koops verblijd door de enthousiaste medewerking van de Canadese regering, die voor dit *exceptional case* niet alleen *exceptional* spoed maar ook *exceptional* souplesse betrachtte. De hele reis is dus vanuit Canada voorbereid en georganiseerd. Hartelijk dank aan Mr. Koops die het initiatief genomen heeft, aan allen die hem daarbij zo prettig geholpen hebben en aan de Association, die het plan heeft gefinancieerd.

Zoals ik reeds schreef in mijn eerste stukje over deze zaak, ik heb geen aantekeningen gemaakt, maar het verhaal van Libbe en Paul geschreven uit de volheid van het gemoed met behulp van de herineringen van mijn gesprekken met hen. Alle fouten zijn dus alleen voor mijn rekening.

Ik was blij laatstleden zondagmiddag de schoonmoeder van Mr. Paul Roorda te ontmoeten na de kerkdienst in Welland Junction, tijdens een vroege vakantieweek. Zij vertelde mij dat Paul nog wat moeilijkheden had ondervonden maar ik ben blij dat ik vandaag, 29 mei, kan schrijven dat de komplikaties zijn opgelost en dat Libbe's nier in Paul's lichaam normaal funktioneert.

Paul is niet meer in isolatie en dus weer op weg naar het gewone leven.

Dit zal voor hem een grootse gewaarwording zijn! Ik hoop hem morgen op te zoeken.

Nu een citaat uit een brief van een lid van de gemeente waar Paul ook toe behoort:

> ". . . hartelijk dank voor het artikel over de broeders Roorda. Wij persoonlijk zijn in ons geloof gesterkt door deze beide mannen. Paul . . . doordat hij iedere zondag zo blijmoedig meezingt . . . en Libbe door zijn blijmoedig helpen . . . dan worden wij beschaamd gemaakt . . ."

Is dat niet een echt goede, eenvoudige brief?

Tenslotte hoor ik van de Heer Luitingh dat de inzameling maar heel voorspoedig gaat. Hij had al meer dan $200.—. Dat vind ik erg fijn. Onthoud het goed: indien u mee wilt doen, zendt uw gift (niet meer dan $5.—) naar Mr. A. J. Luitingh met vermelding "Roorda-fonds" op de cheque of de envelop, en doe het voor de 15e Juni. We hopen dan Libbe financieel schadeloos te stellen voor zijn bewonderenswaardige daad voor hij weer naar Nederland terugkeert. Rev. J. Geuzebroek bracht deze zaak onder de aandacht van zijn gehele gemeente door een bulletin bekendmaking. Ter navolging!

Hartelijk dank aan allen die zo spontaan uw medewerking hebt geschonken.

Mede namens Rev. J. Geuzebroek, uw

R. Kooistra

P.S.

Van Mr. en Mrs. Libbe Roorda ontvingen wij nog de volgende brief:

Fenwick, 26 mei 1969

Geachte redaktie!

Naar aanleiding van het stuk van Ds. Kooistra in uw blad van j.l. zaterdag; bij dezen even een paar korrekties.

Op de eerste plaats danken wij de Heer Koops en de Dutch Canadian Fellowship Association voor de spontane medewerking om ons de reis geheel gratis aan te bieden, en *niet* zoals vermeld door de K.L.M.

Deze vereniging heeft zowel voor de heen- als de terugreis hun volle medewerking toegezegd. Wij zijn er de vereniging zowel als de Heer Koops zeer dankbaar voor.

Ook gaat onze dank uit naar de P.T.T., die ons de gelegenheid heeft geboden, ondanks twee maanden non-actief, om dit toch voor mijn broer te kunnen doen.

Verder willen wij allen heel hartelijk danken voor de schriftelijke meelevingen, die we mochten ontvangen.

Ook Ds. Kooistra en Ds. Geuzebroek voor de vele bezoeken, en verder Ds. L. T. Schalkwijk voor de bezoeken in het ziekenhuis, zowel als bij mijn vrouw thuis in Fenwick.

Ondergetekende,

De Heer en Mevrouw
Joke en Libbe Roorda

Existentieel

Eén van de slagwoorden van onze tijd!

Dat we er toch met haar en huid bij moeten zijn.

Dat we geen ivoren torens kunnen bouwen, en dat we in geen luchtkastelen kunnen leven.

'Toeschouwers ingerukt!' — dat was de titel van een boekje dat verscheen, toen de nadruk begon te worden gelegd op het existentiële.

Nu, als ik ooit iemand ontmoet heb, die existentieel leeft, dan was het zaterdagavond 31 mei.

Ik hoorde toen in Hamilton ds. Wurmbrand.

Hij verkondigde Christus, de Levende!

En het was indrukwekkend.

Een enkel voorbeeld uit zijn flitsend betoog.

Hij vertelde, dat hij de vorige zondag in een grote kerk was geweest; het was een grote kerk, er was een dominee en ook een assistant-pastor; en ds. Wurmbrand was gekomen om Gods Woord to horen.

Hij hoorde een zeer radicaal betoog, over de vele vernieuwingen die onze samenleving dient te ondergaan, links-gericht; en na twintig minuten te hebben geluisterd had hij de naam van God nog niet gehoord.

Toen stond hij op, want hij kon het niet langer harden.

Hij nam het woord en zei: "Dominee, wilt u even naar me luisteren? Ik ben hier gekomen met honger en krijg niets te eten; waarom brengt u me het Evangelie van Christus niet?"

Dat was natuurlijk heel onordelijk, en de dominee riep hem toe, dat hij zich still moest houden.

Maar hij hield zich niet stil, hij ging voort en zei: "Als ik in een winkel kom, moet ik betalen; maar dan krijg ik waar voor mijn geld; ik ben hier in de kerk gekomen, en er is een collecte gehouden, en ik heb in die collecte geofferd, maar nu blijkt dat ik geld heb uitgegeven voor wat geen brood is en heb geofferd voor wat niet verzadigen kan (Je. 55:2)."

Toen liep ds. Wurmbrand de kerk uit; en velen volgden hem, ook de assistant-pastor. Een existentiële situatie, ds. Wurmbrand is een impulsief man.

Hij is sinds 1966 in de United States waar hij asyl vond.

Hij was er nog geen maand toen hij al twee keer was opgetreden in een existentiële situatie (het verslag daarvan kan ieder lezen in een boekje, gedrukt door de U.S. printing office: Hearing before the Subcommittee etc.; Testimony of Rev. Richard Wurmbrand). Hij liep op straat in Philadelphia en ontmoette een demonstratie tegen de oorlog in Vietnam. Hij ging voor de demonstranten staan en ontkleedde zich tot op z'n middel. Hij wees op al z'n lidtekenen, en zei: "Dit hebben de Communisten gedaan. Denken jullie dat de Amerikaanse Christenen moeten vechten tegen het Communisme?"

De demonstranten gingen om hem heen staan en vroegen: "Waarom hebben de Communisten dit gedaan?"

Hij antwoordde: "Stel eens dat ik een moordenaar ben. Willen jullie een moordenaar folteren? Is Oswald gefolterd? Is Ruby gefolterd?"

Ze antwoordden: "Neen, moordenaars worden bij ons niet gefolterd."

Hij zei weer: "Luister naar me, ik was niet aangeklaagd wegens moord. Ik ben alleen maar een geestelijke."

En de demonstratie ging niet meer door.

Ds. Wurmbrand kwam in die eerste maand ook in een grote samenkomst, waarin een Presbyteriaanse dominee een rede hield ten gunste van het Communisme en betoogde dat het dwaasheid is tegen de Communisten te vechten. Nadat deze man was uitgesproken stapte meteen ds. Wurmbrand de preekstoel op, en hij deed hetzelfde als in Philadelphia, hij ontblootte zijn bovenlijf. Hij zei: "Dit is wat Communisten Christenen aandoen, en u, waarde dominee, waarom houdt u geen demonstraties, als u een Christen bent en u bent jong en u hebt 'pep' — waarom houdt u geen demonstraties voor de Sovjet en de Roemeense ambassades en de andere communistische ambassades tegen het folteren van Christenen?"

In zijn 'hearing' voor de Amerikaanse Senaatscommissie voegde ds. Wurmbrand eraan toe, dat er redenen waren te demonstreren tegen degenen, die zeer onlangs 150 Baptisten-dominees hadden gedeporteerd, en de 150 namen van deze dominees met de namen van de gevangenissen waarin ze vertoefden voor ze naar Siberië gingen, zijn te vinden aan het eind van de genoemde publicatie, met de toevoeging, dat velen van hen Siberië niet te bereiken, omdat ze tevoren bezweken aan de gevolgen van de folteringen.

Wie is deze ds. Wurmbrand?

Hij is een bekeerde Jood; in zijn jeugd een atheist, werd hij bekeerd door het gebed en de Bijbel van een dorpstimmerman in Roemenië.

Hij studeerde theologie en begon al tijdens zijn studie te evangeliseren; hij werd de stichter van een Lutherse gemeente, doceerde aan het Baptisten-Seminarie in Boekarest, was in opdracht van de Zweedse Svenska Israels-missionen zendeling onder de Joden van Roemenië en werkte een aantal jaren voor de Wereldraad van Kerken in dat land.

Het was de begeerte van zijn hart om het Evangelie te brengen aan de Russen; hij, de voormalige atheist, wilde evangeliseren onder de atheistische Russen.

Hij kreeg daar ruimschoots de kans voor, toen in 1945 Roemenië door de Russen werd bezet. Sindsdien begon zijn werk in de 'ondergrondse kerk'; hij preekte in schuren en op zolders, in het veld en in basements; ging rond onder schuilnamen; en getuigde van Christus aan het adres van vele Russische soldaten, met wie hij contacten kreeg die nu nog van waarde zijn omdat kanalen geopend werden naar Rusland zelf.

Gearresteerd in 1948 bracht hij eerst 3 jaar door in de cel van een gevangenis, en werd hij daarna opgesloten in een massa-gevangenis; hij werd in die jaren ontzettend gefolterd en maakte onbeschrijfelijke dingen mee.

Vrijgelaten in 1956 zette hij meteen zijn werk weer voort in de ondergrondse kerk, en werd in 1959 opnieuw gevangen gezet en mishandeld; hij maakte mee wat 'brainwashing' betekent en verloor voor enige tijd alle besef van de realiteit, zelfs de mogelijkheid om te bidden. Aan de andere kant ondervond hij de realiteit van de tegenwoordigheid van Christus in zo sterke mate, dat hij daarvan op de meeting in Hamilton met de meeste nadruk getuigde.

Toen hij in 1964 werd vrijgelaten (er werd een algemene amnestie verleend) begon hij weer 'ondergronds' te preken; Christenen in Noorwegen bewerkten (voor $12.000) dat hij het land mocht verlaten; en hij ging naar Oslo.

Ik citeer nu weer de 'hearing' voor de Amerikaanse senaatscommissie.

"Ik ben in Oslo geweest. Ik ging naar een ziekenhuis. Daar waren verschillende dokters. Ik sprak met hen over de godsdienst. Eerst zeiden ze: "We zijn atheisten." Toen zagen ze mijn lichaam en ik vroeg ik hem welke behandeling ik nodig had. Ze zeiden: "Behandeling? vraag ons daar niet naar. Vraag het aan hem in wien wij niet geloven, maar die u in het leven gehouden heeft. Want volgens onze medische boeken bent u dood. Een man die heeft wat u heeft, met vier gebroken wervels, kan niet leven. Volgens onze medische boeken bent u dood."

Dit zal wel een verkorte weergave zijn van een langer gesprek.

Maar wie leest in het boekje 'Tortured for Christ' wat ds. Wurmbrand heeft doorgemaakt, — **en wat vele van onze Oost-Europese medechristenen vandaag nog doormaken** — krijgt het gevoel even in een hel te kijken, en wordt herinnerd aan wat beschreven is in een ander boek: 'Hel en hemel van Dachau'.

Deze man is uit die hel teruggekomen.

En iemand zei tegen me: "U moet eens letten op de woorden van Jezus in de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus. Hij zegt daarin: 'Ook indien iemand uit de doden opstaat, zij zullen zich niet laten gezeggen'."

Dat woord is helaas! maar al te waar.

Ds. Wurmbrand komt met z'n getuigenis, en wie de 'Hearing' leest, ziet dat dit getuigenis behoorlijk is gedocumenteerd; maar het is zijn existentiële ontrusting, die hem blijkbaar irriteert tot in zijn ziel, dat de mensen in het Westen op allerlei manieren 'een voorzichtig verdrag' met de Communisten proberen te sluiten, hen politiek naar zich toehalen en hen cultureel en sociaal waarderen (niet het minst de vooruitstrevende theologen), terwijl de existentiële situatie zo is, **dat de Christenvervolging van dag tot dag voortgaat.**

We leven in een tijd van existentiële situaties.

In Holland werd een 'hearing' gehouden, toen de op gang zijnde Synode van de Gereformeerde kerken begon, en prof. Kuitert verklaarde in die hearing, dat de Synodeleden maar 'met het zwarte pak op de tramrails moesten gaan zitten' als ze geen gehoor zouden krijgen voor hun (door Kuitert c.s. geformuleerde) wensen bij de Tweede Kamer (zie de brief van de heer Cnossen in een vorig no. van dit blad en het verslag van drs. J. Klatter in Waarheid en Eenheid van 28 mei j.l.); dat is ongetwijfeld een existentiële geste: een Synode op de tramrails.

Ds. Wurmbrand onderbreekt een kerkdienst, wanneer hij het Evangelie niet hoort, en ontbloot zijn bovenlijf, wanneer het Communisme wordt aanbevolen; dat is ongetwijfeld ook existentieel. Het is in elk geval zo, dat beide genoemde leiders met hart en ziel leven midden in deze eschatologische tijd.

En wij, wat doen wij?

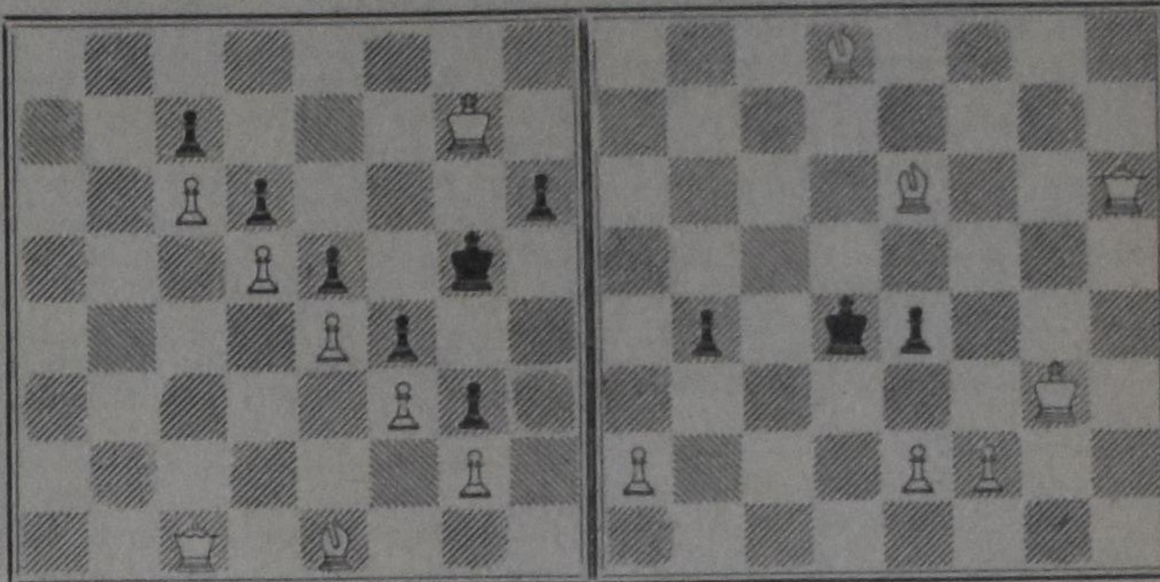
L. Praamsma.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN JUNE

Nr. 354	Nr. 355
Author: A. H. A. VanderVen - Holland	Author: P. Layer - Canada FIRST PUBLICATION
Black: 7 pieces	Black: 3 pieces

White: 8 pieces	White: 7 pieces
White to play and mate in three moves. 3 points	White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. The trouble with Nr. 354 is that many who tried to solve it declared it unsolvable. It is remarkable that although only the Black King and one Pawn are able to move (both offer no more than three moves to choose from) the solution is still extremely hard. This shows the high capability of the author. Do your best and send me the full solution, please.
2. In his latest publication Layer used the same kind of pieces as VanderVen but brought their total number back to ten (Meredith, remember?, even a Decalet). Our Canadian composer appears to favour Mini-Chess. Probably you will not have much trouble with Nr. 355. Indication of key and threat, if any, will be sufficient.
3. The deadline for the June solutions is the 20th of July. People living outside of Ontario have 5 days more, but their mail should be postmarked the 25th of July. Letters coming in later will definitely be laid aside.

In fryske dei sil halden wirde

1 JULI 1969

Begjint de moarns om 11 ure yn de Pinehurst Conservation Area Park, 4 miles north of Paris, van Highway 24A.

Meiwirkers: De Douma's mesyk. Sjongen by de gitaer fen Maeike De Vries.

Jonge minsken fen Jarvis: "De Skotske Trije; en spultsjes for jong en ald.

Kaerten foarut à $0.50 by L. Miedema, R.R. 5, Waterford, Ont. en D. Buma, R.R. 1, Jarvis, Ont.

By de yngong binne se $1.—. Bern under 14 yier frij. Parking ien dollar de car.

TEACHERS WANTED

The Belleville District Chr. School invites applications for

TEACHERS

for the primary and intermediate grades. Please send applications to the principal, Mr. J. Wilms, Belleville District Chr. School, Belleville, Ont.

The Thunder Bay Christian School, Fort William, will need

TEACHERS

for the primary and the intermediate grades for the school term beginning September 1969. Please send application or write for information to the Principal Mr. R. Schuurman, R.R. # 2, Fort William, Ont.

Due to increase of pupils and expansion of buildings the Board of the Trenton Christian School invites

QUALIFIED TEACHERS

to apply for positions in various grades. Applications should be addressed to Mr. J. VanderVliet, R.R. # 2, Consecon, Ont.

The Centennial Christian School located at Terrace, B.C., Canada, requires

ONE TEACHER

for Grades 1 and 2, and

ONE TEACHER

for Grades 3 and 4, for 1969/70 school term. For further information please contact: Mr. Epp Talstra, 4715 Olson Avenue, Terrace, B.C.

Vancouver Christian School needs

A TEACHER

for grades three and four or grades four and five. Please state Christian commitment, qualifications and references in your first letter. NUCS salary scale in effect. Reply to G. Ensing, Principal, 5621 Killarney St., Vancouver 16, B.C.

Drayton Calvin Christian School needs

A TEACHER

for Sept. '69 in the primary grades. Send applications to the Principal, Mr. H. Schaly, Box 141, Drayton, Ontario.

The expanding Edmonton Christian High School requires two qualified

SCIENCE TEACHERS

for the fall term. Anyone interested in teaching Math, Physics, Chemistry or Biology is requested to write to Mr. J. Tuininga, 14304 - 109 Avenue, Edmonton 50, Alberta or call collect (403) 454-9357 days, 484-6814 evenings.

The Barrie Timothy Christian School, conveniently located near Toronto, is in need of:

ONE ADDITIONAL TEACHER

for the primary grades due to increased enrollment. Please submit applications to: Mr. I. Witteveen, Principal, 35 Ferris Lane, Barrie, Ontario.

HANEY-PITT MEADOWS CHRISTIAN ELEMENTARY SCHOOL

invite applications for the position of

PRINCIPAL

commencing September 1969.

The school consists of 4 rooms located in the beautiful Fraser Valley, 25 miles West of Vancouver.

Make all applications to: Mr. H. Blok, 12084 N. 14th Ave., Haney, B.C.

Toronto District Christian High School

WOODBRIDGE, ONT.

requires for the school-year 1969-1970

TEACHERS

in Science, Mathematics, French, Geography & Commercial Subjects.

Please send applications to Mr. W. Griffioen, 93 Caines Ave., Willowdale or phone collect Office 366-6833 or home 221-5949.

The Emmanuel Christian School Society of the Oshawa District needs

A TEACHER

for the primary grades (1 & 2a). Please reply to A. Touw, 195 Waverly St. S., Oshawa, Ont. Phone 725-7588.

The Calvinistic Christian School of

WELLANDPORT

needs teachers for the 1969-1970 schoolyear.

☆ **French teacher**

☆ Teacher for grade 5 & 6.

Our 10-room school is conveniently located in the Niagara Peninsula near the city of Hamilton and St. Catharines. Both these cities have a University which would facilitate further studies. Send your applications to Mr. J. Tamming, principal, R.R. 1, Wellandport, Ont.

TEACHER

required for senior grades (rotation) by Fruitland John Knox Memorial Chr. School. Phone 643-2460 (collect) or write Mr. John E. Top, principal, Box 27, Fruitland, Ont.

The Canadian Christian School of Smithers, British Columbia, invites applications for a position in

JUNIOR HIGH

grades 8, 9 and 10. We prefer applicants with a major in Math or Science. Send your applications to H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

We are anticipating starting a grade 10, and are in urgent need of

TWO TEACHERS

One of the applicants should be able to teach one or more of the following grade 10 subjects: Biology, French or Typing.

Please contact the principal, Mr. G. VanderVeen, Calgary Christian School, 2839 - 49th Street S.W., Calgary 8, Alberta.

The John Knox Christian School of Woodstock, Ontario, will need

A TEACHER

for the '69-'70 schoolyear. Grade level open for discussion. Send your application to the principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Rd., Woodstock, Ontario.

The 8-room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. needs a

PRINCIPAL and TEACHERS

for grades 1, 3 and 6. Schoolbus route available for teacher wanting extra income. Jarvis is centrally located on Highways 3 and 6, half an hour drive from Hamilton. With the industrialization to the south (Hydro, Stelco, Dofasco), Jarvis is fast changing and developing. Please send your application stating qualifications, experience and grade preference to the principal, Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont., phone 587-2604 (area code 519).

CAREERS FOR THE FUTURE

by Marion Phillips
Career Counsellor
Toronto Telegram

(Can. Scene) — In compiling a brief summary of 101 of several thousand career possibilities, the Toronto Telegram's Career Counsellor, Marion Phillips, has consulted with Provincial and Federal departments to ensure that these particular careers will require more personnel than will be available to fill these positions for the next several years.

Polymer Technology

Polymers are the basic chemical substances used in plastics, fabrics, protective coverings and fabric-like materials. The rapid increase in the growth of plastic and other polymer industries has created a growing need for technologists in this field. Ryerson Polytechnical Institute was the first school in Canada to offer this course. The course includes a theoretical background necessary in understanding the behaviour and properties of polymer substances as well as practical training principles of product design and fabrication. Polymer technology is the study compounding synthetic substances such as nylon, rayon, the "vinyls," neoprene, etc., that have become familiar everyday house words. Graduates find employment in material and product development laboratories, basic material manufacture, technical sales and service, product design and productions. Salaries are $450 per month plus.

Communications Technology

The increased expansion and importance of media is multiplying the need for training personnel in this widely diversified field. Employers are aware of the usefulness of communications graduates from technological institutes and employment opportunities are expected to remain high. Journalism is becoming part of the community college program with some schools offering both day and night school courses. The Northern Alberta Institute of Technology offers production and technical options in the field of broadcast communications in addition to a course in journalism. Ryerson Polytechnical Institute has diploma courses in journalism, photographic arts, radio and television arts and is the only technological institute offering a diploma in printing management. Newspapers, magazines, public relations firms, advertising agencies and newsrooms in radio and television studies are constantly seeking graduates. Starting salaries are upwards to $380 per month.

The British Columbia Institute of Technology is the third technological institute in Canada offering courses in communications. Its broadcast communications option is closely allied with Ryerson's. Two community colleges in Ontario also offer courses and a third is under consideration. Although the number of graduates from the technological institute and community colleges is on the increase, it still falls far below the national demand.

Photography

The variety of opportunities open to well-trained photographers is extremely wide. Salaries are often higher than those in comparable fields of technology. Earning ability is dependent often on the individual's own initiative. Every profession and industry offers interesting possibilities. Ryerson Polytechnical Institute, the Northern Alberta Institute of Technology and the British Columbia Institute of Technology are the three schools in Canada offering courses in communications arts. With about 55 graduates per year, the fledgling photographer has a choice of specializing or working in general photography. Free lance assignments can soon boost an industrious photographer's income.

WAAR LIGT DE GRENS?
DE GROEI VAN KENNIS EN WETENSCHAP

IS ER GEEN GRENS AAN DE MENSELIJKE KENNIS?

Het ziet er naar uit dat de mensheid in een periode van een "kennis-explose" is gekomen. De kennis en wetenschap die ter beschikking van de mensheid komt neemt in razendsnel tempo toe. De thans bereikte kennis laat in volume die van alle voorgaande eeuwen ver achter zich. De ontwikkelingen in de electronica, fysica, ruimtevaart, geneeskunde, mathematica enz. veroorzaken in onze eeuw een schokeffect in kennis. In de grafiek wordt een overzicht gegeven van de groei van het volume onzer kennis vanaf 1800 tot heden. Deze ontwikkeling is in volle beweging en de vraag kan slechts opkomen: waar ligt de grens? De Standford Universiteit, in Californië, heeft samen met de Brooks Foundation een onderzoek gedaan naar het volume van de kennis en wetenschap die de mensheid theoretisch ter beschikking staat. Dit volume werd voor het jaar 1800 op 1 gesteld. Het blijkt dan dat de hoeveelheid kennis zich in een eeuw verdubbeld. Na 1900 echter was er voor een verdubbeling geen eeuw meer nodig doch slechts 50 jaar. Zou men een encyclopedie maken die alle kennis bevatte dan was deze encyclopedie in 1960 reeds dubbel zo omvangrijk als die uit 1950. Dat is binnen slechts 10 jaar, een daarop volgende verdubbeling was dan reeds in 1966 bereikt.

NEDERLANDSE KERKEN BOUWEN IN HONGARIJE

Gezamenlijk zullen de hervormde kerk en de gereformeerde kerken van Nederland de bouw financieren van een centrum voor lichamelijk en geestelijk gestoorde kinderen in Hongarije. Er is een bedrag van f 400.000 mee gemoeid, dat verkregen wordt uit de fondsen van het werelddiakonaat der beide kerken.

Het nieuwe Hongaarse centrum voor gestoorde kinderen komt in de plaats van een oud centrum, dat enige jaren geleden bij een overstroming van de Donau zware schade opliep. Restauratie achtte men ongewenst omdat ter plaatse ook in de toekomst het gevaar van overstroming bleef bestaan. In het nieuwe gebouw, dat in de omgeving van Budapest komt te staan, zal plaats zijn voor 150 kinderen.

De Hongaarse kerkelijke persdienst schrijft: "Dit besluit bewijst hoe levendig de oude broederlijke betrekkingen tussen de beide grote reformatorische kerken van Nederland en onze Hongaarse kerk nog steeds zijn. De nederlandse kerken schreven dat hun gift niet anders mag worden beschouwd dan als een teken van de verbondenheid onzer kerken.

Het moderamen van de Hongaarse synode benoemde een speciale commissie, die toezicht moet houden op de besteding van de gelden. Voorzitter hiervan is bisschop dr. Lajos Bakos, die destijds zelf in Nederand theologie studeerde; ook drie commissieleden zijn predikanten, die in ons land hebben gestudeerd.

STUDENTS LEARN, COUNTY SAVES — Construction students are given a "learning situation" in St. Catharines, Ontario, and Lincoln County saves money by having them build its portable classrooms. (Globe and Mail Pho

of Rand . . .
Rebellion . . .
and Reform . . .

By GERALD VANDEZANDE

> "In this materialistic period, our economy has become the centre of multiplied pressures and anxieties; in extreme forms it is threatening the morality, in the broadest sense, of the western world, which, itself, in other respects, tends toward lawlessness."
>
> "Society can advance only by positing goals and both expanding its knowledge and deepening its wisdom toward their attainment."
>
> — The Hon. Ivan C. Rand

The Report of the Ontario Royal Commission Inquiry into Labour Disputes has provoked mixed reactions. While some management spokesmen gave the Report cautious approval, its controversial contents have angered many labour leaders and relatively few rank-and-file members. Vehemently, they have rejected the recommendation to make a trade union a legal entity with capacity to sue and be sued, the recommendation to place restrictions on picketing and boycotting, as well as the recommendation to prohibit strikes by public service employees. Loudly supported by their socialist political proteges, several trade union officials, led by David Archer, President of the mighty Ontario Federation of Labour, have roundly, almost violently, condemned Commissioner Rand's sweeping proposals, bitterly contending that they would place industrial relations in a legal strait jacket.

Some Rebellious Reactions

Canadian Labour Congress President Donald MacDonald denounced the recommendations as "a travesty of justice hearkening back to the old days of indentured slavery." He described the proposals of Mr. Justice Ivan C. Rand as "a retrograde step" that would "expand the area of coercion in labour relations."

"The difference between a free man and a slave lies in the right of a free man to determine where and under what conditions he will work," MacDonald said. "The Rand recommendations would take away that right. Such treatment would never be recommended for any other element in society except for the non-professional worker who depends on his wages for his livelihood. The recommendations of the Rand Report, if implemented, would be a denial of democratic rights. They would set back trade unionism in Canada by at least a century."

In a similar vein, Murray Cotterill, Canadian Public Relations Director for the United Steelworkers of America, declared: "As the United States before the Civil War could not survive half slave and half free, so Canada's economy cannot survive with one-third of its labour force organized and the other two-thirds either unorganized or in a poor bargaining position." Mr. Cotterill predicted a series of general strikes in Canada, "unless something is done to permit collective bargaining for that two-thirds. You won't get organized workers to stand idly by while the rights of others are jeopardized."

In an official statement, the 250-man Canadian Auto Workers Council termed the Report "the most serious encroachment on free collective bargaining in the history of Canada" and said that "in another time and place it would have earned its author Hitler's Iron Cross." The UAW council considers the recommendations "vicious." Dennis McDermott, Canadian Director of the UAW, even had the audacity to brand the Report as a "mental aberration."

It was probably William Mahoney, Canadian Director of the United Steelworkers of America, who voiced the harshest criticism. He charged: "The basic weakness of the Report is that it would completely discard any progress labour and management have made in living together, and superimpose on both an all-wise tribunal. If Robert Ley, head of Hitler's Labour Front, had been available to preside over the tribunal, he undoubtedly would have been pleased with the unlimited powers Mr. Rand envisaged for the proposed body."

A Challenging Call

Even a superficial reading of the Report makes it quite apparent that Mr. Rand is none too pleased with the present state of affairs. In fact, the former Supreme Court of Canada Justice feels rather uneasy about it all. He observes pointedly: "The twentieth century, with two world wars within twenty-five years, with an achievement in science that surpassed the entire previous accomplishment, broke through even the restraints of morality and today exhibits an unlimited field of demolished inhibitions." According to Mr. Rand, "A universal exposure has taken the place of what were looked upon as civilization's garments; and it was only to be expected that the age-old feud between employers and employees would be intensified by the new opportunity for action offered."

The Commissioner declares "the question of labour relations to be one of the most, if not the most, important internal issues facing western democracy." He maintains that the powerful labour and management forces, toward themselves, "must accept the rule of mutual accommodation, and toward the public, the rule of reasonable restraint." Mr. Rand is apparently convinced that with "the universal exposure to the spectrum of ideas and the surrender of populations to materialism, more, not less, regulation of labour as well as all civil relations is the sine non quo, the absolute necessity, of democratic government." He bluntly warns:

> "The alternative is social anarchy and chaos, the reality of which we are witnessing today in different parts of the world. What that history, beyond serious doubt, establishes is the fact that the government of labour-management relations cannot be left to the uncontrolled action of the immediate parties to them."

Obviously believing that the "morality" of the western world is threatened, the Commissioner repeatedly states that the old ways and ideas no longer suffice. Says Rand: "We have not, as yet, produced an acceptable framework of ideas to replace the crudely developed bargaining, conciliation and strike ritual." He therefore calls for "a limited new order of conceptions." And rightly so!

Mr. Rand leaves no question as to the importance he attaches to the urgent need for a thorough examination of current views and policies. He submits that "only by a concentration of first class abilities in action can we hope to evolve schemes of solution which will modify or eliminate the present disfiguring and wasteful procedures."

Mr. Rand continues: "With our present scale of values that task, at best, will be difficult; the resources of ingenuity in evasion of a regimen are legion."

While we can understand the Commissioner's plea that something be done, he would have been more helpful had he offered concrete suggestions as to which "schemes of solution" might help resolve the fundamental problems besetting our labour world. Nevertheless, upon careful perusal of Mr. Rand's provocative analysis and proposed solutions, we have come to the conclusion that there is more to his Report than meets the eye. Primarily because it is an in-depth study, the Commissioner's extensive recommendations and supporting arguments deserve careful, albeit critical, scrutiny. Certainly, they should not be brushed aside on the basis of the rather superficial comments by Mr. Archer and company. The Report deals with several extremely basic problems. The solutions it proposes will affect the very structure — the very future of our society, our institutions, and our movements. Should even a few of Mr. Rand's recommendations be adopted, they alone would drastically alter Ontario's labour scene.

A case in point are the proposals dealing with the replacement and re-employment of strikers. The Commissioner has recommended that the rights of strikers to their jobs be preserved, unless they disqualify themselves by misconduct or by taking regular employment elsewhere. The strikers, in turn, would be restricted to casual or occasional work not exceeding 24 hours a week. An employer would have the legal right to replace striking employees provided he chose them "from the ranks of the unemployed." However, the replacements themselves would be "subject to displacement at any time during the existence of the strike by the return of an employee or employees on strike." Mr. Rand also feels that the hiring of strike breakers should be prohibited.

Frankly, we are sympathetically inclined towards several of the Commissioner's recommendations. Mr. Rand offers some intriguing proposals and scores several valid points. However, we are not necessarily prepared to accept his reasoning for them. It is up to all of us to examine them, and christianly to evaluate them in their totality. Today, change rolls and fluctuates like the mighty waves of a strong sea. The christian community would do well to study, in the light of Scripture, the deep undercurrent which direct these powerful forces of change. Only by knowing precisely what we are facing, can we hope to wage effective combat.

Mr. Rand has a discerning eye. He can clearly distinguish some of the evils prevalent in our day. For example, he deplores the spirit of class struggle which still virtually dominates Canada's labour-management relations. He observes: "We are passing through such an upheaval in thought and outlook, in our challenges of age-old acceptances and assumptions, and in the use of empirical techniques in seeking realities, that never before has there been a greater need for self-restraint and self-examination."

It is striking that neither union nor management spokesmen have paid any serious attention to Mr. Rand's courageous call for "self-restraint and self-examination." So far, these influential men have recklessly ignored the Commissioner's timely appeal to resolve their deadlock and to avoid the clash of interests which has continuously plagued Ontario's labour relations. Both "sides" have dug their trenches deep. They do not even appear inclined to discuss whether Mr. Rand might possibly have exposed something which concerns the very heart of our twentieth-century society's fears and frustrations.

While we share the Commissioner's deep concern and certainly welcome his opportune appeal for "self-restraint and self-examination," we believe that Mr. Rand himself, is influenced, perhaps unwittingly, by this same divisive class-struggle spirit as well as by pragmatism, particularly when he attempts a definition of the employer's and the employee's rights. He writes: **"All that is suggested is that the gross, excrescent, features of relations between and within labour and employers be reduced to a minimum, leaving sufficient, perhaps, to enable both parties to keep alive for a short time in the exhilaration of contest."**

In his discussion on the replacement of strikers, Rand evinces, once again, a trace of this same secular spirit. He contends that "there is no real need of a picket line and little fear of significant replacements (in industries of over 400 employees); **what is needed to bring effective force to equalize employer power is solidarity of the striking unit, the responsibility for which lies with the union"** (emphasis mine, GV). The implications inherent in this sweeping statement, would make it appear that the Commissioner is strongly motivated by a view of employer-employee relations, power and justice, that is, at bottom, foreign to the Biblical life-perspective which includes the command that we must love all men — even our enemies!

We can also appreciate Mr. Rand's comment that "realistic and imaginative legislative measures can accomplish more than intimidation, and with less poisoning of relations between management and workers." Radical legislative changes are a must. They have long been as necessary as they have been overdue! Only the ignorant would deny that. But we must delve a little deeper. We must strive to reach the heart of the question. Ultimately, it is not new labour legislation which is essential if we are to overcome pragmatic humanism as well as the false dilemma posed by the class struggle — **it is the inner reformation of social relations.** The logical result of such a radically christian renewal would be the evolution of harmonious labour-management relations as well as the introduction of appropriate legislation, both of which have been too long in coming.

In this connection, in the chapter entitled, "Social and Economic Change," Mr. Rand issues a tremendously challenging declaration — a call we should take seriously!

> "It was inevitable, given our basic assumptions of property and its characteristics, and the myriad ideas in every field set loose in this century, that these industrial, business, and labour aggregations should arise; what is suggested is that they have reached a stage at which the upheaval in social outlook and action which they reflect calls for a limited new order of conceptions for their accommodation to an increasingly trained and educated democratic society which by its laws gives both capital and labour security for their joint functioning."

Precisely because certain **"basic assumptions"** and **"ideas"** do clearly cause the present **"upheaval in social outlook and action,"** Mr. Rand's call for **"a limited new order of conceptions"** should be carefully examined. Furthermore, we should see to it that this order truly honours the christian principles normative for the socio-economic structures — which structures we, as well as Mr. Rand, perhaps for different reasons, are desirous of giving "security for their joint functioning."

To ignore Mr. Rand's call is to do injustice to his Report and, what is far worse, to the land in which the Lord of industry and labour expects all men to obey His Word. To fail Him is to fail Canada!

(To be continued.)

INDIANEN LEREN EEN VAK — In Broadview in Saskatchewan volgen Indianen cursussen om gemakkelijker werk te kunnen vinden. De regeringen van Manitoba, Saskatchewan en Alberta besteden de laatste tijd veel meer aandacht aan dit probleem, met het gevolg dat de Indianen zelf ook een veel positievere houding hebben aangenomen en proberen hun eigen zaken zo goed mogelijk te behartigen. Een aanwijzing dat er veranderingen gaande zijn is wel het feit dat de mensen in de prairies nu bijna zonder uitzondering refereren aan "our native people". Ook de halfbloeden nemen aan de cursussen deel. Er wonen ongeveer 231.000 Indianen in Canada en 240.000 halfbloeden. Het aantal neemt snel toe, aangezien hun geboortecijfer een van de hoogste ter wereld is. Er wonen waarschijnlijk ongeveer 100.000 Indianen in de Prairie provincies. Er wonen er meer in Saskatchewan dan in de andere twee provincies. Saskatchewan is de eerste provincie met een eigen Department of Indian Affairs. (Financial Post Photo)

"ECUMENICAL AGENCIES SUFFER FROM MISSIONARY ATTRITION"

(Washington, D.C.) "Ecumenical agencies and church-unionized groups suffer from missionary attrition. The data runs strictly counter to the often heard claim that ecumenism makes witness more effective." With these words Christianity Today summarized its analysis of the data of North American Protestant Ministries Overseas Directory. A comparison of missionary activity of merged churches in the National Council of Churches in 1938 with that of 1968 reveals that the number of foreign missionaries of the United Church of Christ has dropped from 611 to 382, the United Presbyterian Church from 1698 to 1088 and the United Methodist Church from 1552 to 1415. Denominations in the NCC that have not merged have remained stable or have increased their missionary personnel.

During the same 30 year period some non-conciliar churches and non-denominational foreign mission agencies grew 'by leaps and bounds'. The Southern Baptist Convention advanced from 405 to 2277; the Christian and Missionary Alliance from 447 to 859; the Evangelical Free Church from 32 to 167; the Assemblies of God from 230 to 815; the Wycliffe Bible Translators from none to 2126.

At the present time more than 30,000 North American missionaries are supported by Protestant agencies. Fewer than 32% of these are related to the NCC with its 42 million constituency. A similar proportion obtains in the support of national workers: the NCC supports 8305 and the agencies not related to the NCC 36,748.

Christianity Today suggested an answer to the question why the missionary impulse of agencies linked to the NCC grow weaker: "Although no one answer can be given it appears that the erosion caused by theological liberalism, humanism, syncretism, and universalism, all of which are more evident in the NCC denominations, has contributed largely to missionary decline."

"One thing is quite clear from a study of the statistics: The claim that church union advances the witness of the Church and enlarges its outreach lacks historical support, both as it relates to church growth on the home field and as it relates to missionary outreach abroad," the report concluded.

The observer may well want to inquire whether church union as such causes missionary attrition or whether the documented decline in missionary activity is to be attributed to the particular kind of church union which the NCC fosters. (RES)

PATRICIA YOUNG SAYS . . .

They who hold the banner of freedom high know that freedom is not free — that the price is vigilance. They know that freedom is not a gift from Government but a gift from God. Freedom does not mean relief from the responsibility of making our own decisions or from the actions of our own free will. It does not mean the right to push others around or elected public officials to do the pushing for us. Freedom is not an abstract or an ideal, but a human right which should operate from the premise of doing what we ought to do because we want to do it, not because we are ordered to do it. The free man also recognises that his freedom is restricted by his own nature, temperament, intelligence, circumstances and ability; that his free will permits him to wallow in the gutter or teach for the stars.

While justice demands that we yield a small measure of freedom to the State in order to better care for those who cannot care for themselves, it cannot be bought at the cost of any man's freedom — by Government equalization, philanthropy or legalized redistribution. For freedom does not serve democracy. Democracy must serve freedom lest the rule of the majority establish the "right of might."

Freedom means the right to worship as we please; to vote with a choice of political parties; to dissent and dissent against the dissenters. It means freedom of assembly; to travel freely at home and abroad; to own property and dispose of it as we choose. It means the freedom to work to the extent of our own desire and capabilities; to bargain for goods and services in a free market; to "build a better mousetrap" without arbitory Government limitation of our resourcefulness. Freedom means the right to handle our own earnings, tools, health, retirement and education; to select our own friends and associates; to direct the rearing of our own children and the medication of our own bodies.

Freedom is grown in the soil of eternal and unchanging truths. It must be understood in order to be preserved. For freedom is only as alive as the living of it. When man becomes apathetic or indifference about his heritage of freedom, his enemies move in quickly with the shackles of slavery. And the lessons of history prove that freedom lost is an eternity of regrets for not having valued freedom more.

Encouraging

A few weeks ago we wrote that the much increased postal rates compelled us to consider whether it was still possible to continue Calvinist-Contact as a Christian weekly, or that we would have to curtail it, or even that we had to stop publication.

We chose to make an all out effort to safeguard our paper, if we could do two things: a) increase the subscription price to $6.00 per year, and b) to gain 1500 more subscriptions.

Gratefully we may say that our readers have reacted very favourably to the difficult position we are in. Except for a few rare exceptions, our readers agreed with the increased subscription price. The renewals are coming in well. As far as the new subscriptions are concerned we may also express our thankfulness. During the month of May we gained 95 new subscribers, while 13 sent us requests for cancellations. However, we had to withdraw 36 subscriptions because of non-payment. This leaves us with a net gain of 46 new subscriptions.

We realize that the figure 46 is still far removed from the necessary 1500. Yet we are glad with this trend, which we hope is only a beginning of the results of our combined efforts. We take it as a token of the determination of our readers to co-operate with us in maintaining this Christian weekly.

With your help we can go on. Be it in a very small way, we may yet consider our work as a Christian paper a little contribution to the huge plan of the coming of God's Kingdom.

No doubt, there are those among your friends or relatives, who could subscribe to Calvinist-Contact, but who have not done so for one reason or another. Maybe a short visit or even a telephone call would be sufficient in bringing them into the circle of Calvinist-Contact readers. And remember a book is waiting for you as a reward for your efforts.

CALVINIST-CONTACT

PRESBYTERY ASKS END TO ALL ABORTION LAWS

(New York - RNS) Abolition of all abortion laws in the state was advocated here by the Presbytery of New York City.

Representing 116 local churches, the United Presbyterian USA unit's action came several days after the New York State Council of Churches urged the legislature in Albany to pass a bill which would repeal prohibitions on abortions and bring them under existing medical laws.

The presbytery resolution was similar to the state council recommendation. It said abortion should be "a matter of individual conscience to be exercised within the context of ones faith and with proper medical counsel."

The abortion issue is a stormy problem before the legislature. An existing law bans abortions except in cases where the life of the mother is at stake. (RES)

WHO SAYS TORONTO HAS NO HOUSING SHORTAGE?

Braving alarms of constant streams of trucks, buses and cars, and apparently undisturbed by the regular on-off flash of light behind her, a starling sits on the nest she has built in a busy downtown traffic signal. The cylindrical shield gives good shelter from wind and rain and the landlord pays her light bill.

BRANDON: THE FRIENDLY CITY

by John F. Hayes

(Can. Scene) — Brandon, Manitoba, second largest city in the province, is located 130 miles west of Winnipeg, lying generally south of the Assiniboine River and directly on Trans-Canada Highway #1. Its population is about 32,000. One-third of its citizens are of ethnic origin: Ukrainians lead with more than 2,300; Polish 2,000; German, 1,400; Dutch, 800; Scandinavian, 800; smaller groups are from various other European and Asiatic countries.

The economy is based primarily on agricultural products, but the industrial community is developing rapidly. Chemical processing is a major advance, led by a $30 million-dollar fertilizer plant now in full operation. Other industries include oil refining, metal products fabrication, electrical equipment manufacturing, meat packing, farm equipment and dairy products.

Transportation services in Brandon are the chief employers. The city is on the main lines of the C.P.R. and C.N.R. and 19 trucking services operate in the district.

Brandon has 15 elementary schools, four high schools, excellent technical and vocational centres and a university, the second largest in Manitoba, with enrollment of more than 1,000 students. The city has three hospitals and a nursing school. There is a museum, a good public library and some 10 assembly halls. The Allied Arts Centre offers classes for adults and children in painting, drawing, pottery, ceramics, sculpture, photography, ballet and drama. The new Western Manitoba Centennial Auditorium provides first-class accommodation for the Western Manitoba Philharmonic Choir, the Brandon Festival of Music and Speech Arts, and the Brandon Schools Orchestras and Bands.

The city has seven parks and seven community centres, three outdoor public swimming pools, four golf courses, two bowling alleys, and facilities for lawn bowling, roller skating, miniature golf, curling and skating, a large arena, a stadium for field sports and tennis courts.

Brandon is just an hour's drive from the famed Riding Mountain National Park to the north, and the International Peace Garden to the south. Many small lakes nearby provide good boating, swimming and fishing. The city lies in the heart of an excellent hunting country where waterfowl and upland game abound.

The business community is well equipped. More than 500 service industries, stores, and professional establishments serve its citizens. There are 38 churches, synagogues and missions representing 21 denominations, among which is a Christian Reformed Church at Victoria and 15th Street. The minister is Rev. J. E. F. Dresselhuis.

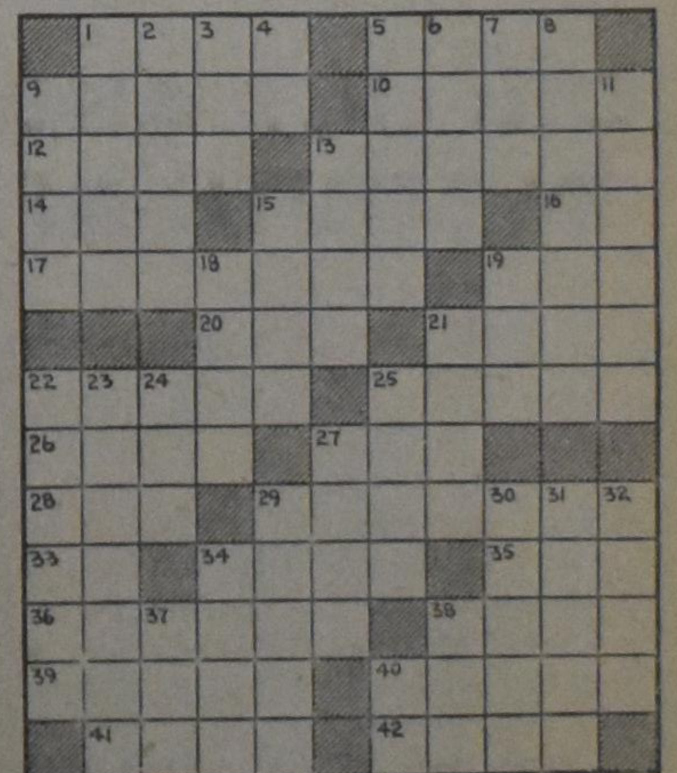
Brandon does not seem to have overlooked any area of service or need to make life stable, productive and happy. From its Central Park Lodge, designed to meet the needs of retired people, to its growing industrial complexes, it is one of the most 'complete' centres in the Canadian West.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Thunder roll
5. Footfall
9. Headline name of 1898
10. Heaped
12. Sole
13. Wanness
14. African worm
15. Aching
16. Nickel symbol
17. Professor's discourse
19. Apple seed
20. Biblical boat
21. Chirp
22. Shell out
25. Elizabeth's other name
26. Cowpoke's mount
27. Foot-like part
28. Downs' associate
29. Variety of pigeon
33. Wk. day
34. Dry
35. African antelope
36. Loose, heavy overcoat
38. Heroin
39. Window parts
40. Rows or ranks
41. Reckless
42. Fencing sword

DOWN
1. Transport for Hiawatha
2. Spring flower
3. Some
4. Hebrew letter
5. Bowling score
6. Flooring material
7. Addition to a building
8. Showy flowers
9. Gangster's gal
11. Like some faucets
13. Bacon or sausage
15. Voiceless consonant
18. Converts into leather
19. White-haired boy
21. Nuisance
22. Confine 2 wds.
23. Well-liked
24. Large worm
25. Curve or crook
27. Hand at poker
29. Unused
30. Be in accord
31. Harden
32. Carries with difficulty
34. Sweetsop
37. Wild sheep of India
38. Short swim
40. "—— deum"

Saturday's Answer

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $4.00
Engagement-announcements ... $4.00
Marriage en anniversaries ... $6.00
Notifications of death ... $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to God, the Giver of life, we announce the birth of a daughter

MARGARET - HEATHER

born May 22, 1969.

Ike Hoekstra and
Aafke Henderika Hoekstra, nee Peterzon.

Clara, Dorothy, Henrietta, and Beatrix.

R.R. 7, Peterborough, Ont.

Thankful to the Lord, the Giver of life, we announce the birth of our son, whom He entrusted to our care

DENNIS CORNELIUS

Born May 22nd, 1969.

Gerrit & Alice Verbeek, nee Smit.

4103 N. Eby,
Terrace, B.C.

With thankfulness to the Lord, Who made all things well, we are happy to announce the birth of our son

DAVID BRIAN

born May 27, 1969.

A brother for Jimmy, Ian, Allan, and Diana.

The happy parents.
Herb and Martha Vissers, nee Bremer.

386 Tuck Drive,
Burlington, Ont.

Thankful to God, the Giver of life, we are happy to announce the birth of another son,

HAROLD JAMES

born on May 27, 1969.

A brother for: Emily, Lerry, Beatrice, Roger & Gregory.
John & Hennie Drost.

R.R. #3, Mouth of Keswich, N.B.

With thanks to God we happily announce the arrival of

NEVIN JOHN

born on May 27, 1969 at 3.08 a.m. in York Central Hospital.

A brother of Jeffrey Neil.

Neil and Nettie Roelfsema, nee Westerhoek.

400 Bent Cres.,
Richmond Hill, Ont.

Mr. and Mrs. Martin Geertsma, Pitt Polder, Pitt Meadows, are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

ROSE
to
Mr. HARRY JOUSTRA
of Vancouver.

The wedding will take place June 21 at 7 p.m. in the Christian Reformed Church, Haney, B.C.

Rev. B. Nederlof of Vancouver officiating.

Gode dankbaar, hopen we op 13 juni 1969 met onze geliefde ouders en grootouders:

JELKE HOEKSTRA
en
DIRKJE HOEKSTRA—DE GRAAF

de dag te herdenken dat zij 45 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat God hen rijk wil zegenen ook in de toekomst, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen:

Art en Janet,
Neal en Etty,
Helen en Al,
Shirley en Don,
en 15 kleinkinderen.

705 London St. S.W.,
Grand Rapids, Mich., U.S.A. 49509
(voorheen Wartena, Ned.)

Herplaatsing.

Op vrijdag 6 juni 1969 herdachten we met onze ouders en grootouders

EBE RAUWERDA
TJITSKE RAUWERDA—BROUWER

de dag dat zij 40 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons wil sparen, is de wens van hun dankbare kinderen.

Emmy en Marien Voorberg, Shirley-Ann, Robert, Lisa, Caroline, Newmarket, Ont.
Kenneth en Ditta Rauwerda, Ernest, Dick, Rose-Ann, Kenny, Yvonne, Jarvis, Ont.
Bill en Henny Rauwerda, Eddy, Gary, Ronnie, Acton, Ont.
Cor en Susan Rauwerda, Tony, Henry, Patricia, Sharon, Dianne, Jordan, Ont.
Pete en Trudy Rauwerda, Teresa, Donny, Annetta, Dunnville, Ont.
Gertie en Ralph Hielema, Marlene, Jeffrey, Brougham, Ont.
Dick en Shirley Rauwerda, Ruth-Ann, Suzanna, Ricky, Jarvis, Ont.
Dea en Henry Veldhuis, Danny, Mount Hope, Ont.
Agnes, Jarvis, Ont.

R.R. 1, Jarvis, Ont.

On June 19, 1969, D.V., we will commemorate the 35th wedding anniversary with our dear parents and grandparents

BROER GERRIT ADEMA
and
GRIETJE ADEMA—BIJZITTER

May our Covenant God bless them together.

Their thankful children:
Henny & Jack Koekoek (Grand Rapids, Mich.)
Pat & Fred Straatsma (Brampton, Ont.)
Allan & Leida Adema (Brampton, Ont.)
Martin & Trudy Adema (Georgetown, Ont.)
Andy & Diana Adema (Erin, Ont.)
Jenny & Danny Hurst (Erin, Ont.)
Henry.
Ria.
14 grandchildren.

5 Railroad Street,
Brampton, Ontario.

1944 — 1969

On June 16, 1969, the Lord willing, we hope to celebrate with our dear parents

KORNIELUS VORDING
and
JANTJE VORDING
(nee SCHIPPER)

the occasion of their 25th wedding anniversary.

May the Lord grant them many more years of health and happiness.

Psalm 84.

Brantford, Ont.:
Ralph & Joanne Vording.

At home:
John.
Jack.
Bill.
Luke.
Jane.

Beachville, Ontario.

God called to His Heavenly Home our dearly beloved husband and father

JOHN KIELSTRA,

at the age of 45.

John 5:24.

Tine Kielstra, nee Kloosterman.
Henry.
Herman.
Hessel,
Allen.
Addie.
Larry.

Abbotsford, B.C.

May 31, 1969.

The men's society of the Aylmer Christian Reformed Church wish to express sincere sympathy to Mrs. Hulst and family with the death of their husband and father, and our friend and active member

Mr. A. HULST,

on Sunday morning, May 25, 1969.

Aylmer, Ont.

HIGHSCHOOL BOY OF 16 likes a job on the farm for the summer months. Phone 741-1517, 1127 Albion Rd., Rexdale 612.

Available:

ROOM AND BOARD
or
ROOM AND BREAKFAST

Sitting/bedroom. Busstop one block. W. DeWitte, 103 Malton Dr. (Ryckman's Corners), Hamilton. Phone 388-1505.

Wanted:

FARM

in Southern Michigan, U.S.A. Dairy or Beef, between 150 - 200 acres. Not over ± 15 miles from Chr. Ref. Church. Peter Bush, Grove St., Montgomery, N.Y., U.S.A.

Young man, age 29, would like to

CORRESPOND

with a young lady between the ages 23 to 29. Pictures would be appreciated. Please write to #2162, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For rent:

TENT - TRAILER

suitable for 4 or 5 persons. Kitchen included. $35.00 per week. To be seen Monday night through Thursday night 1280 Mohawk Rd. West (close to Upper Horning), Hamilton. Phone 648-4935.

"BLINK BONNIE"
Housekeeping Cottages

30 miles north of Lindsay on Highway 35. Openings for June and August. Safe beach for children. Inside conveniences. H. Vegter, R.R. 1, Coboconk, Ont. Tel. 454-3473.

For rent:

6-ROOM APARTMENT

near Calvin College. Stove & fridge incl., plus garage. Available late August. Write: T. Ouwehand, 919 Kalamazoo, S.E. Grand Rapids, Mich. 49507. Phone 616-241-6146.

FOR SALE

Highway Broiler Farm

Quota 65,000. New barn and equipment. $35,000 down will handle. Good terms. Excellent contract.

Call

JOHN MASSELINK
757-3641,

William Allan, Realtor
LTD.,
1698 Eglinton East, Toronto, Ont.

---

100 ACRES,

6 mijl vanaf Wellandport. 8 kamer goed onderhouden huis, grote barn, tamelijk goed, silo, melkhuis, machineschuur, alle nodige machines in goede staat, geen vee. Vraagprijs $45,000 - $10,000 down.

360 Acre Dairy Farm

aan harde weg. Melkcontract 1390 pond. 2 goede huizen van alle gemakken voorzien. Grote barns, één met barn-cleaner. 3 silo's. Nieuw melkhuis. Alle nodige machines. In prima staat. 125 stuks Holstein vee. De farm kan ook gekocht worden zonder vee en machines. 5 mijl vanaf kerk. Geen schoolbus. Vraagprijs $175,000. Down payment $60,000.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, 50, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN
FARM INCOME TAX

Clients accepted within 65 miles from Hamilton.

No advance payment.

HOLCAN CONSTRUCTION CO. LTD.

FREE OF CHARGE: Estimates on building projects.
— Don't pay too much (not even on church buildings) —
Also free advise from early plan to final completion.
For estimates, check prices or rush orders, contact
HOLCAN CONSTRUCTION CO. LIMITED
Box 444, 1460 Kipling Ave. N., Toronto
or phone 677-5258.

Van andere drukpersen

Zondag avond in de Waalkerk

Het is zondag 16 maart. In de Waalkerk, een in de jaren dertig gebouwd kerkgebouw in de rivierenbuurt van Amsterdam, vindt vanwege de gereformeerde kerk een godsdienstoefening plaats. Maar geen gewone, neen, een "experimentele", een dienst met een bijzonder karakter. Waar dat bijzondere dan wel in zit, zal wel blijken.

De predikant die voorgaat houdt geen gewone preek naar aanleiding van een gedeelte uit de Bijbel. Hij bespreekt het boekje van de VU-hoogleraren dr. J. Verkuyl en dr. H. G. Schulte Nordholt, getiteld **Verantwoorde Revolutie.** Wij krijgen de gebruikelijke "eigentijdse" termen te horen: we moeten ons keren tegen het "establishment", we behoeven ons niet aan de Grondwet te storen en er is veel te zeggen voor dienstweigering. Geen revolutie, maar transformatie zegt de prediker de hoogleraar Verkuyl na. En natuurlijk moet de kerk zich vooral over de politieke problemen uitspreken.

Het is allemaal het inmiddels alweer oude en vertrouwde verhaal van met de revolutie koketterende linkse predikanten, die graag "genuanceerd" spreken maar dan alleen over linkse dictaturen, want als het om de beoordeling van een land als Zuid-Afrika gaat ontbreekt ineens alle genuanceerdheid. De vraag is natuurlijk of dergelijke causerieën van politieke leken op de kansel thuis horen. Niet alleen is dat allemaal bijzonder irriterend voor die leden van de kerk, die zo vrij zijn anders over de politieke problemen te denken dan hun voorgangers, hetgeen hun goed democratisch recht is, maar evenzeer omdat dit soort "prediking" hen, die ter kerk zijn gegaan om van de enige troost in leven en sterven te horen, in de kou laat staan. Zouden die mensen in de Waalkerk dure termen als "establishment" en "transformatie" begrepen hebben? Het lijkt ons uiterst dubieus.

Na deze speech — van prediking kan men toch nauwelijks spreken — mochten vragen worden gesteld. Deze kwamen alle uit de linkse hoek, vermoedelijk omdat de rechtse mensen het een hopeloze zaak achten deze predikant tot betere gedachten te brengen.

Na het nodige politieke geredekavel liep de dienst ten einde. De kinderen, die zo lang waren bezig gehouden in een kindernevendienst, mochten binnen komen.

Bij hun binnenkomst heffen zij tot stomme verbazing van de kerkgangers spreekkoren aan: "Honger lijden" roept een groep, waarop een andere groep antwoordt: "Wij hebben lekker eten." Een derde groep roept: "Kerk en Politiek hebben niets met elkaar te maken," waarop door andere kinderen geantwoord wordt met boe-geroep. Het is ontstellend wat hier gebeurt en gebeurd is. Blijkbaar hebben deze kinderen naar goed links gebruik, een soort hersenspoeling ondergaan door lieden die graag wat onze vaderen noemden "het zaad des Verbonds", zouden "transformeren" in rode gardisten.

Wij spraken van een symptoom, want deze malligheid staat helaas geenszins op zichzelf. Zij is niet meer dan één der vele verschijnselen, die er onmiskenbaar op wijzen dat onze kerken zich duidelijk op een hellend vlak bevinden, waarop politiserende eigentijdse predikers de aan hun zorg toevertrouwde kudde van Christus voorgaan.

Dat dergelijke dingen in de gereformeerde kerk van Amsterdam kunnen voorkomen is een hoogst ernstige zaak. In Amsterdam werd in de vorige eeuw de grote strijd van de doleantie op een geheel enige wijze gevoerd door mannen als Kuyper, Rutgers en Van Schelven.

In later tijden werd deze kerk gediend door dienaren des Woords die grote bekendheid genoten en veel invloed in onze kerken hebben uitgeoefend. Wij noemen mannen als J. C. Sikkel, Fernhout, Wielenga, Ferwerda, De Moor, D. Sikkel, De Graaf en Van 't Veer, om van vele anderen maar te zwijgen.

Laten wij elkaar niet misverstaan en goed zien wat er aan de hand is. Wie het aangrijpend betoog van Wurmbrandt op vrijdag 28 maart in Delft gehoord heeft kan geen ander standpunt innemen dan dat degenen, die genuanceerd over linkse dictaturen spreken en van landen als Zuid-Afrika alleen maar kwaad weten te vertellen, bewust of onbewust, de doodgravers van de westerse waarden zijn en de verraders van de vrijheden die wij nog genieten. Het resultaat van de "prediking" van deze heren kan, als God het niet verhoedt, niet anders zijn dan dat het IJzeren Gordijn enkele honderden kilometers in westelijke richting aan de Noordzeekust, komt te liggen en wij voorgoed in de communistische kerker komen te zitten. Alle "prediking" welke in die richting stuurt, dient men te verachten en te mijden. Zo ergens, dan is hier voor halfzachtheid geen plaats.

Amsterdam.

Mr. dr. A. Zeegers,
in "Waarheid en Eenheid".

Attention Florists

4½ acres of sandy land, planted to fruit trees now, located in the Grimsby greenhouse area. With good lot on attractive street. City water, permits available. No restrictions. $20,000. Try your down payment.

Call

Gerrit Otten
416 - 563-7904
(collect)
BEAMSVILLE, ONT.

Rep.

ART BRUNTON
REAL ESTATE BROKER
416 - 945-5409
GRIMSBY, ONT.

NIAGARA FARMS

91 ACRES, good 7-room home with all conveniences, large barn, silo, good cash crop soil on main highway.

139 ACRES, beef and hog raising operation, automated accommodations for 125 beef, 125 hogs, excellent 8-room home, other bldgs., located on paved road, school bus route. Substantial 6% mortgage available.

50 ACRES, automated accommodations for 4,800 hens, egg storage room, 14 ton feed hopper, large barn housing for 350 pigs, drive shed, good vegetable land.

DAIRY FARM, 110 acres, fully stocked and equipped, 1,222 lb. daily milk contract, excellent buildings and full line of machinery. About $25,000 down.

For more information contact Harry Zomer, Welland 735-2754 or Clarence Posthumus, Dunnville 774-4804.

GEO. DUGAN REALTIES LTD.
REAL ESTATE BROKER
193 MAIN ST. E.,
WELLAND, ONT. - 732-7517

(Replacement)

Poultry

TURKEY BROILERS, 21,000 sq. ft. New barn, 12 acres of fine fruit, new 3-bedroom Bungalow, all implements, Beamsville, 2 miles near Q.E. Price $77,000. Make offer. Income over $22,000 last year. Books to be inspected.

CHICKEN BROILERS, 30,000 quota, 3-storey barn, automatic, city water, nat. gas, 5 acres, no house. Asking $97,000. Make offers.

7,100 quota, 2 acres land, good barn, good 3-bedroom home, ideal location for part-time. Price $32,500.

Call

Gerrit Otten
416 - 563-7904
BEAMSVILLE, ONT.

Rep.

ART BRUNTON
REAL ESTATE BROKER
416 - 945-5409
GRIMSBY, ONT.

For Sale

200 Acre Dairy Farm. Two sets of buildings. Modern stables, 2 silos, milk house and bulk tank, 2 barns, room for 100 head of cattle. $60,000.00 down.

100 Acre dairy farm. 8-room frame house. Barn room for 40 head of cattle. $12,000.00 down. Could be bought with stock and implements.

9-room frame house. Two apartments with antique shop. 2 fireplaces. Screens and storm doors. Well landscaped on river front, including all antique and lots. $16,000.00. If you like antiques this is the place for you.

One Cottage at Port Stanley, including furniture. $4,000.00 or offer.

2-Apartment House and 4 acres of land and chicken coop. $5,000.00 down.

Call or see

HENRI BOUCKAERT
REALTOR
AYLMER - Phone 773-2981

Agents
Mrs. DIANNA WYBENGA
Beachville - Phone 423-6406
Mr. CLARENCE HOTSCKISS
Aylmer - Phone 773-2455

Members Tillsonburg Real Estate Board.

Dairy Farm with First Class Holstein Cattle and almost 900 lbs. daily Milk Quota

2/3 of the 60 head of cattle is pure bred (39 milking cows). It is hard to find better quality cattle on any other farm. Yearly income of milk & cattle sales in average $22,000.00. For interested prospects, books are open for inspection. Richly producing land with large frontage on paved road. Well kept 2 storey home with bathroom & extra washroom, suitable for 2 families.

2 barns with stanchions, waterbowls, stable cleaner, large silo, milkhouse with modern bulk-milk-cooler.

2 tractors, combine, hay-baler, hay elevator, seed-drill 13 rows, manure spreader, weed sprayer, 2 wagons, 2 3-furrow ploughs, bucket & blade, 7 ft. power mower, large disc almost new, side delivery rake, ditcher, 3-units milking machine & small tools. Plenty of good water supply. Farm located in nice area.

Owner wants to retire. Asking price is $80,000.00. Downpayment $25,000.00 which is open for offer. Mortgage available at 7%, repayable with $475.00 per month, to include principal and interest. OPEN MORTGAGE. See this exclusive listed property, and you will be glad you did.

Contact:

T. VAN MARRUM
R.R. 4, Fenwick, Ont. Phone 892-6165
or
K. KRAAY, REALTOR
2 Juliana Cr. ST. CATHARINES, Phone 934-1813

Plaats Uw advertenties in C.C.; het blad dat men leest!

Veranderingen nodig in Kerkelijke Structuur

De gereformeerde kerken kunnen hun roeping in de wereld niet goed vervullen wanneer zij geen veranderingen aanbrengen in hun kerkelijke organisatie. Tot deze conclusie komt een studiecommissie van acht sociologen, theologen en andere deskundigen in een rapport "Kerk in perspectief", dat bestemd is voor de generale synode van de gereformeerde kerken, die op 13 mei te Sneek werd geopend. Opdracht tot deze studie over de structuur van de gemeente gaf de synode vier jaar geleden.

Het rapport stelt dat de huidige structuur te zeer naar binnen gericht is. Ze is te weinig open naar niet-kerkleden en niet-gereformeerde kerkleden. Ook biedt ze te weinig zicht op de samenleving en op de vragen die daar aan de orde zijn. Ze is te weinig gericht op de taken die de kerk heeft te vervullen en de gemeente wordt te weinig gezien als draagster van alle bedoelingen van de kerk.

Veel plaatselijke gemeenten zijn, aldus het rapport, te klein voor een goede taakvervulling. Grotere verbanden in de vorm van streekgemeenten en groot-stedelijke gemeenten bieden meer mogelijkheden tot een gevarieerde aanpak van het werk. De huidige wijksgewijze indeling der pastorale werkzaamheden zou moeten veranderen in meer op de diverse groeperingen en leeftijdssituaties afgestemde indelingen. Behalve voor het pastoraat zou ook voor de kerkdiensten naar een meer gedifferentieerde aanpak moeten worden gestreefd.

Er laten zich, aldus het rapport, heel wat specialisaties ten aanzien van de verschillende bedoelingen van de kerk denken; naar diakonaat en naar pastoraat als geheel of naar bepaalde probleemgebieden; naar het onderricht, ten aanzien van de prediking en ook ten aanzien van verschillende samenlevingsverbanden: industrie, gevangenissen, ziekenhuiswerk; eveneens ten aanzien van speciale taken van de kerk als bijvoorbeeld de evangelisatie en ten aanzien van vraagstukken die in de samenleving aan de orde zijn.

Met de toeneming van de specialisatie zal bij de gemeenteleden in zekere mate behoefte aan vrije pastor-keuze, catecheet-keuze enz. ontstaan. Tengevolge van de specialisatie zal deze vrije keuze op de duur minder op voorkeur voor een persoon dan op zakelijke gronden gebaseerd raken. Het spreekt vanzelf dat dergelijke wijzigingen in de werkverdeling van de ambtsdragers uitvoerig overleg met de gemeenten noodzakelijk maken alvorens ze in een bepaalde plaats of streek worden ingevoerd.

Niet alleen echter dient in het werk van de predikanten, ouderlingen en diakenen specialisatie aangebracht te worden. Ook dient de vanuit het dagelijks beroep van de gemeenteleden beschikbare deskundigheid de gemeente in het vervullen van haar bedoelingen zoveel mogelijk ten goede te komen. Allerlei gemeenteleden zijn immers deskundigen op hun terrein en kunnen in prediking, onderricht, pastoraat en dienstbetoon van dienst zijn.

Deze dienst moet niet alleen de vorm krijgen doordat ten aanzien van bepaalde levensgebieden aan de ambtsdragers informatie verstrekt wordt waarover zij zelf niet beschikken, maar zal als dat van belang is ook rechtstreeks haar eigen inbreng in de prediking bijvoorbeeld moeten kunnen realiseren. Dat dit tot nieuwe predikingsvormen (forumprediking, dialogische prediking, prediking door gemeenteleden enz.) kan gaan leiden, is onmiskenbaar. Prediking als zodanig behoeft immers niet aan de predikant voorbehouden te blijven, als het zijn specialisme niet is of als hij door onvoldoende kennis van bepaalde zaken niet de meest aangewezen persoon is om het woord van God dienaangaande te ontvouwen.

Gespecialiseerde ouderlingen en diakenen zouden, waar dat gewenst is, ook erkenning moeten hebben in andere gemeenten. Daardoor zou de figuur van een "interplaatselijke" ambtsdrager ontstaan. Predikanten zijn dat al, zodra ze in een andere dan hun eigen gemeente preken.

Voor een nauwkeurige registratie van de zorgen en noden ook binnen de gemeente stelt het rapport de inschakeling van contactpersonen voor. Per 10 gezinnen zou er een contactpersoon moeten zijn, die nagaat wat er leeft onder de mensen en die de vragen kan verdelen over de daarvoor geschikte ambtsdragers en gemeenteleden. Daarbij mag het niet alleen gaan om individuele noden, maar ook algemene, b.v. de plotselinge sluiting van een bedrijf, de zorgen van buitenlandse werknemers, of de vestiging van een bejaardencentrum of een ziekenhuis in het eigen gebied.

Woon- en werkgebied komen voor steeds meer mensen uit elkaar te liggen. Ook de onderlinge relaties, de kennissenkringen zijn steeds minder gebonden aan de wijk of het dorp waarin men woont. Dit heeft tengevolge dat "de plaatselijke gemeente" minder betekenis krijgt voor de gemeenschapsvorming. Toch is de organisatie van het gereformeerde kerkelijke leven nog geheel gebaseerd op deze territoriale indeling. Deze verregaande plaatselijke zelfstandigheid zal, aldus het oordeel van de commissie veel "betrekkelijker" moeten worden.

De gehele studie wordt sterk bepaald door de gedachte, dat de gemeente in haar verscheidenheid van gaven de draagster is van alle bedoelingen. Dat wil zeggen dat de bedoelingen van de kerk primair door de gemeenteleden gerealiseerd dienen te worden. Het ambt is een van de gaven, die deze realisering door de gemeente ten dienste staat en mede mogelijk maakt.

The Next Issues of Calvinist-Contact

will be DATED	will be MAILED	Closing time for ADVERTISEMENTS
June 19	June 13	June 11 noon
June 26	June 20	June 18 noon
July 3	June 27	June 25 noon
July 10	July 4	July 2 noon

We assume this schedule gives the Post Office sufficient time to deliver our paper to most of the subscribers before the Sunday following the date printed on the paper.

NEW CHRISTIAN HOSPITAL DEDICATED IN MKAR, NIGERIA

(Mkar, Nigeria) To mark the completion of the first new building of the Mkar Christian Hospital, a large audience gathered here to dedicate the institution. Located in the country of the Tiv, the hospital serves a people that number more than a million. The census of the hospital indicated that assistance is given daily to 190 acute and 50 chronic patients. During 1968 the hospital staff assisted in 2,200 deliveries. The hospital is staffed with 46 government qualified nurses and mid-wives, five or six missionaries and two or three doctors. Two full time evangelists lead the entire staff in using their opportunities to tell the people in their care of the love of Christ. The evangelistic outreach of the hospital, according to superintendent Dr. G. Paul Groen, is a major activity of the church. (RES)